PROMIN

ПРОМІНЬ

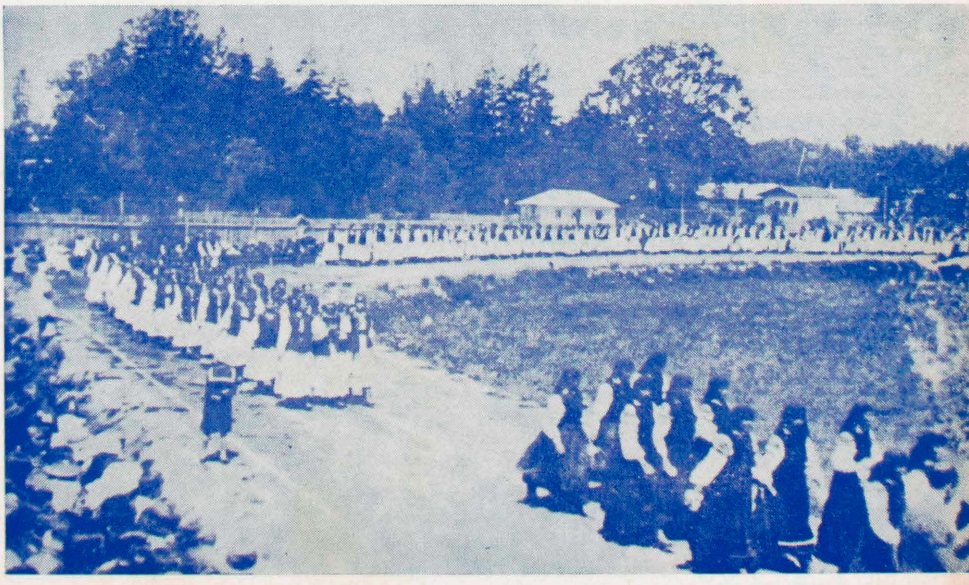

Ч. 12
ГРУДЕНЬ
1984

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

No. 12 DECEMBER, 1984 VOL. XXV

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN

РІК XXV ГРУДЕНЬ 1984 Ч. 12

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$12.00
Передплата до інших країн	12.00
Поодиноке число	1.20

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P.O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$12.00
Subscription in other countries	12.00
Single copy	1.20

Address:

PROMIN

P.O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову. Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують і тому всякі дописи мусять бути чітко написані і без обширних описів.

Редакція не завжди відповідає за висловлені погляди підписаного автора. Знимки, які присилаєте до поміщення, треба оплачувати фірмі за виріб кліш. На зворот знимки просимо залучити заадресовану коверту із поштовою маркою. Остання дата для швидкого поміщення є 15 кожного місяця.

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ:

— Журнал „Промінь" і його 25-ліття 1
Галина Гордасевич — На народні мотиви 2
Ярослава Кіналь — Українське Центральне Товариство Союзу Українок 3
Ніна Кузьменко — Сонце ясним промінням своїм 7
О. Кобилянська — Д-р Софія Окуневська-Морачевська 7
Уляна Пелех — Олесь Бердник 9
Уривки з прози Олеся Бердника 12
Г. Мельник-Марко — Про Збори Пров. Жіночої Ради 13
Helen Raycheba — Petticoat Burners Want the Vote 15
Helen Raycheba — April 17, 1985 is Around the Corner 17
— Ювілейні святкування журнала 18
— Нашим дітям 20
В. Мулик-Луцик, А. Шевель — З Пров. З'їзду у Манітобі 21
— Громадська і родинна хроніка 22
Квіти незабутнім 26
Зміст XXV річника 29

НА ОБКЛАДИНЦІ — День селянки. Похід у Львові 1934 року.
Гляди статтю на сторінці 3.

Ukrainian Daughters Cook Book

Ukrainian Daughters' Cookbook compiled by Ukrainian Orthodox Women's Association of Regina.

Traditional & favorite recipes.
Beautiful nine colorful pages.

Send cheque of $9.95 + $1.50 for postage and handling to:

Ukrainian Women's Association
1920 Toronto St.
Regina, Sask.
Canada S4P 1M8

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES

Опрацювала Анастасія Рурик

Це вже четверте видання про вишивки і стіби англійською мовою. Багато ілюстрована, 12 сторінок взорів вишивок, 8 з них в кольорах, багато ілюстрованих взірців на вишивання декоративних подушок, обрусів, ниток. Взори вишивок полтавського вирізування, роблення мережок. Стіби показують як легко навчитись вишивати гладдю, низинкою, яворівкою та багато інших стібів.

Книжка має 130 сторінок друку, широкий формат, вигідний для розміщення взорів, спеціяльна оправа, щоб книжка легко відкривалась.

Ціна $12.00.

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
Saskatoon, Saskatchewan
S7K 0L1

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

ЖУРНАЛ "ПРОМІНЬ" І ЙОГО 25-ЛІТТЯ

Слово, моя ти єдиная зброє,
Ми не повинні загинуть обоє!
Може в руках невідомих братів
Станеш ти кращим мечем на катів.
Леся Українка

Ступаючи на поріг ювілейного року журнала, у його переддодень — до вияву напрошується слово. Зворушливо гортаю сторінки першого числа... Рік 1960-ий, січень, Різдво. Чи давно це було? Радість і страх перед важким завданням, сумніви і надії мішались разом і проганяли сон з очей. І ось за нами вже 25 літ непосильної праці, чверть століття від започаткування журнала „Промінь". А здається ще це було так недавно, так дуже, дуже недавно...

З нагоди появи першого числа журнала, голова Союзу Українок Канади Софія Василишин писала тоді: „Правдиві слова Уляни Кравченко, яка казала: „Лиш вірою ви будьте все сильні, любовію щасливі, жнивами веселі." Наша віра в ту велику працю для нашого народу, віра до тих обов'язків, що їх ми взяли на себе, принесла нам жнива, радість — в наших руках наш власний журнал, який дасть нам багато задоволення. Працюймо й надалі з такою самою силою, вірою, а наша праця в майбутньому подвоїться."

Сподівання провідниці сповнилися. Журнал зростав з кожним роком та числом своїх читачів, здобував собі місце в суспільно-громадському житті, місце в журналістичному світі, був лучником думки і чину між членством і проводом.

Проходив журнал і певні труднощі, так звані болі свого народження, поки звівся на ноги, коли промощував дорогу у ширший світ. Боровся в початкових роках з фінансовими труднощами, нестатками і його завжди рятувало своєю вірою членство організації, яке за словами тодішної голови Союзу Українок Канади Софії Василишин, розуміло, що журнал покликано для служби справам громадським, народним.

В часі цьогорічних святкувань 100-річчя жіночого руху, в його історії ми ще більше побачили і пізнали ціну жіночої преси, її значення для нас і нашої майбутности, наблизились і пізнали, що таке жіночий рух й яке його значення для нас сьогодні. Довідались ми більше про те, чому Наталя Кобринська й Олена Пчілка покладали так багато зусиль і праці над організуванням і виданням „Першого Вінка", збірника 17 авторок, що вперше вийшли перед світом зі своїми скромними працями і що цей збірник за сто років часу залишається таким же цінним для сучасниць, які за ним шукають і його читають. А ось мотто-клич провідниці жіночого руху Наталі Кобринської:

„Ми поклали собі метою впливати на розвій жіночого духа через літературу, бо література все була вірним образом ясних і темних сторін суспільного ладу, його потреб і недостатків".

Кобринська розуміла завдання жіночої організації, її ролю в розвитку національнім, культурнім і що лише власна преса, журнали, чи часопис дасть жіноцтву потрібну поживу для його духового розвитку. Тодішні умовини не дозволяли Кобринській розвинути вповні видавничу діяльність, про яку вона мріяла, зате її послідовниці провели в життя ці мрії.

Хто з нас в Канаді не пам'ятає тих жіночих журналів: „Жіноча Доля", „Жіноча Воля", „Нова Хата", „Жінка", „Українка" з яких ми ще й досі наче з глибокої криниці черпаємо для себе і всі ці журнали сьогодні є унікатами для музейної чи архівної вартости. Має свої журнали або свої сторінки зорганізоване жіноцтво і у вільному світі, береже їх і є вони тим ключем, який відмикає двері у світ...

Союз Українок Канади заповідає ювілейні святкування журнала в 1985 році з двох напрямних — піднести і закріпити його вартости для організації, для суспільства та побільшити число його читачів, а особливо забезпечити його фінансово. Ми всі бачимо, як упродовж останніх десяти літ почали ліквідуватись навіть поважні видавництва в Канаді через високі кошти друку та редакційних працівників. Українська преса у вільному світі розпучливо змагається продовжувати свою роботу, бо доки преса жива, доки є живим наш український організм, дотоді світ чує про нас.

Ввиду всього вище сказаного треба ті первісні кличі піднести з-перед 25-ти років, що в 1985 році журнал „Промінь" є нашою першою справою, що нашу увагу і нашу працю ми маємо присвятити йому для його фінансового заобезпечення, щоб журнал і надалі міг так успішно зростати для нас і для майбутніх днів.

Відійшла одна з перших

Сумною вісткою ділимось з українським громадянством, що дня 18 жовтня 1984 року відійшла у вічність на сході Канади

БЛ. П. ГАНКА РОМАНЧИЧ КОВАЛЬЧУК

відома як провідна членка Союзу Українок Канади, заслужена громадська діячка, перша секретарка Централі Союзу Українок, учасниця багатьох з'їздів, національних і міжнародніх конгресів і конференцій.

Вічна їй пам'ять!

Централя Союзу Українок Канади
Редакція журнала „Промінь"

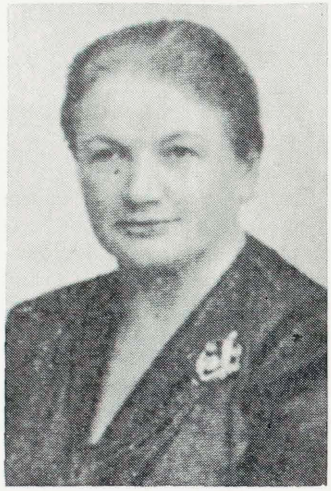

НА НАРОДНІ МОТИВИ

Зійшлися два українці та й співають
в три голоси. П р и с л і в' я

Зійшлися два українці
Та й співають в три голоси,

Ой та й дружно,
Ой та й тужно

А за ким вони так плакали-квилини?
А кого ж вони додомоньку кликали

з моря синього,
з поля чистого,
з краю далекого?

А Дунай воду ніс тихо-тихенько,
А теплі роси спадали на покіс
дрібно-дрібненько.

А дівчата в тузі

калинами в лузі
чи тополями в полі
милих дожидали,
виглядали.

І мати, біла, мов чайка,
Йшла до Почаєва
Матір Божу благати:
— О Діво Пречиста,
Верни мого сина
з моря синього,
з поля чистого,
з краю далекого!

А я ж йому голівоньку змию у водиці
тепленькій!
А я ж його присплю-заспокою у постелі
біленькій!

...Зійшлися два українці
Та й співають в три голоси,
Що дерева від туги всихали,
Що птиці на льоту помирали,
Що люди сльози втирали.

Галина Гордасевич
Київ

ПРОХАННЯ ДО СЕКРЕТАРОК ВІДДІЛІВ

Редакція „Променя" просить, щоб дописи з імпрез надсилати до редакції не пізніше як місяць по їх відбутті, цебто з ювілеїв, свята членства, Дня Матері, свята письменниць. Сюди не включені річні звіти відділів тому, що вони рекордуються для історії організації.

Часом редакція отримує дописи з датою більше як півроку з проханням негайно надрукувати. Друге — деякі дописи бувають дуже детально описані в подробицях і нам прикро їх скорочувати. До журнала треба писати стисліше, газета має багато більше місця як журнал. Всі дописи, особисті чи громадські дуже побажані, бо вони насвітлюють життя та активність організації, а також допомагають журналові фінансово.

Редакція

Українське центральне товариство Союзу Українок у Львові та його організаційна діяльність до Другої світової війни

Організаційна побудова Центрального Союзу Українок була триступнева. На чолі Товариства стояв Головний Виділ, який керував філіями, що були по містах Галичини, а вони мали нагляд над працею сільських клітин — кружків С.У. по селах. Союз Українок перед Другою світовою війною був могутньою жіночою організацією з 80 філіями та 1,100 кружками. По містах і селах, крім обраного проводу — Виділу філії, працювали платні організаторки, які організовували по селах нові клітини С.У., вели канцелярії філій, улаштовували різного роду курси — вчили діловодства, книговедення, куховарства, городництва, плекання немовлят, гігієни, крою і шиття, організації та ведення дитячих садків тощо. Інструкторки С.У. улаштовували святкування національних роковин, давали доповіді на актуальні теми та допомагали філіям виконувати плян праці Централі С.У.

Ці інструкторки-організаторки вишколювалися на спеціяльних курсах Централі й ними відала в останніх роках перед війною організаційна референтка при Головному Виділі під наглядом його Президії.

Кандидатки на вишкіл інструкторок зголошувалися заздалегідь, бо кількість місць у гуртожитках і в лекційних залях була обмежена. Прелеґентами на курсах були, крім голови товариства та визначних членів С. У. (спеціялістів за професією), найчільніші українські громадські та політичні діячі того часу. Курси такі тривали пів року. Організаційна його частина відбувалася у Львові, а практична в Перемишлі, де ним завідувала референтка господарства. Там вишколювалися інструкторки, які мали вести курси для селянок з ділянок організованого й домашнього життя. Кандидатки на такі курси звичайно були жінки й молоді дівчата з середньою чи вищою освітою через те, що польська влада не допускала українок до праці в урядових установах і були труднощі дістатися в університет на бажані факультети. Закінчивши курси С.У., вони радо ставали організаторками й інструкторками С. У. та тим способом мали змогу безпосередньо працювати серед українського народу для його ж і свого добра. Такі особи не були мило бачені польською поліцією, їх часто арештовували за так звану протидержавну діяльність.

Свято Весни — голови Кружків і делеґацій зі Львова.

Отак, я по закінченні правничих студій в Познанському університеті 1936 року, рішилась виїхати з провінційного містечка й шукати можливостей праці у Львові, і щоб в міжчасі нав'язати зв'язки з відомими українськими адвокатами, зголосилась на курс С.У. Було нас зголошених вісімнадцять осіб. Замешкали ми в домі парохії при Церкві св. П'ятниці на Жовківській вулиці. На виклади ходили до домівки Централі С.У. на вулиці Сикстуській. Викладачами на курсі були самі визначні провідники культурного, політичного, громадського і господарського українського життя.

Ми були захоплені викладами про ідеологію українського жіночого руху голови Централі С.У. Мілени Рудницької, її красою вислову, логікою аргументів, теплом її почувань і гарячим патріотизмом, її прив'язанням до народу, бажанням покращати його долю шляхом виховання жінок на свідомих своїх великих обов'язків громадянок. Молоді абсольвентки вишколів постановляли собі йти за гаслами тодішніх провідниць жіночого руху в народ та працювати серед нього з посвятою .

Практичний і позитивний вислід на наш вишкіл мала заступниця голови С. У. Олена Федак Шепарович — адміністраторка видавництва С.У. й організаторка фондів для праці всього товариства. Говорили про неї, що це друга половина С.У., неподільна товаришка Голови, без якої ріст Товариства С.У. був би неможливий. Вона організувала фінанси, укладала бюджет, і хоч її виклади не викликали у нас емоцій таких, як лекції, але сама її постать — стрункa, завжди елегантна, в більшості в сірому або чорному (паризький модель!) давали естетичне вдоволення. Її виклади короткі, речеві, бож це було плянування, статистика, балянси, підсумки. Вчила й вимагала порядку в діловодстві, в їх обрахунках та плянуваннях. Дуже тактовна у поведінці, тому багато з нас запалених патріоток, емоційно вибухових, непосидючих хотіли бути такими, як пані Галя! Недаром вона така опанована й зрівноважена могла бути післанцем для Українського Уряду з важливими документами. Ми глибоко й щиро оцінювали її віддану й безінтересовну працю для Товариства С. У. впродовж довгих років.

Нетерпеливо ми чекали викладів Олени Степанів. Прекрасна вчителька історії в гімназії сестер Василянак у Львові, вона — наша гордість і слава — колишній вояк Січових

Олена Шепарович

Стрільців. О. Степанів теж суворий вчитель, вимагала від нас комплетного знання історії й географії України. Доповняв її ,а радше давав оцінку визвольних змагань, подій з політичного й культурного життя в зв'язку з геополітичним положенням України, мистецтвознавець Микола Голубець.

А вже найбільшою атракцією для нас були лекції нашого славного оборонця політичних в'язнів у Польщі, красномовного адвоката д-ра Володимира Старосольського. Етика громадського життя — це тема його блискучих викладів.

Союз Українок був у тісній співпраці з українською кооперацією, тому у своєми вишколі мав на увазі й виклади з кооперативної теорії та практики, щоб обсольвентки курсу С. У. могли також працювати як кооперативні пропаґандистки. Викладачами в ділянці кооперації були провідники всіх родів кооператив, що так успішно діяли в Галичині. Між ними згадаємо таких, як: Карло Кобєрський, М. Хронов'ят, Остап Луцький, Юліян Павликовський, а між ними молода кооперативна пропагандистка Ірина Гладка.

Велику приємність давала нам своїми викладами д-р Софія Парфанович. Так прикро згадувати, що відійшла вона непомітно, (якось забута ця особлива індивідуальність, лікарка-громадянка, що так багато віддала своїх зу-

силь для піднесення рівня гігієни й здоров'я серед нашого народу, особливо селянок, віддана лікар-співробітниця Народної Лічниці у Львові, авторка великої книжки-підручника п. п. „Гігієна жінки" та співробітниця жіночої преси. А ще більший вклад її в літературу своєю творчістю, оригінальною тематикою з лікарської практики, з життя тварин, спостережень над природою та психологією особливих людей. Софія Парфанович — лікарка, суспільна діячка і письменниця, повна енергії, оптимістка й віддана членка Головного Виділу С. У. вносила на його засіданнях позитивний настрій — віру в успіх, щирсіть взаємин і охоту до жертвенности.

Ірина Ґурґула — знавець музейництва, чудова рецитаторка, дала нам багато знання про народне мистецтво, любов до нього й потребу дбати за збереження народного мистецтва та його чистоту.

Величні постаті таких індивідуальностей, як Константина Малицька й О. Ціпановська чарували нас своїм знанням і поведінкою. Безсмертна К. Малицька славний педагог, що виховала багато поколінь української дітвори, написала багато літературних творів для дітей і молоді, а перекладаючи твори для дітей і молоді з чужих літератур, добирала ті з них, у яких були проблеми шляхетности, гуманности та сила характеру персонажів. Слухаючи виклад К. Малицької, нам ввижалися квіти ро-

Жовква. Провід Союзу Українок приймає дефіляду. Зліва направо делегатка львівського С. У. п. Головка, Мілена Рудницька, голова Централі, поруч неї п. Пеленська.

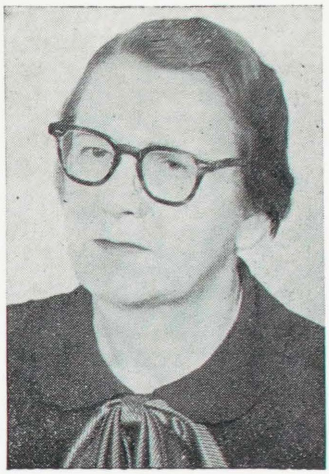

Д-р Софія Парфанович

менів на рідних полях і луках, відчували запах фіялок, які письменниця такими поетичними образами й висловами писала.

Ольга Ціпановська своєю лагідністю, ніжністю, любов'ю до молоді та людей взагалі вносила завжди погоду духа, гармонію, яку вона, учителька музики, так вміла творити не тільки з тонів звукових, але й з людських почувань. Працюючи добровольцем у Комітеті допомоги полоненим, померла, заразившись тифом.

Незабутні постаті, незабутні слова й їхні вчинки, але хто про це знає сьогодні, хто збереже пам'ять про цих виняткових громадянок? Відійшли у вічність чи то в часі війни, чи тоді, коли ділили нас простори й залізна ворожа куртина.

Курсом і нашими викладачами ми настільки захоплювалась, що іспит по закінченні теоретичної частини у Львові уважали важливішим від обов'язкових шкільних. Ми вивчали навіть статистичні дані з кооперативних дисциплін і тим дивували й радували викладачів.

Друга частина курсу, частина господарська відбувалася в Перемишлі. Мешкали ми в інтернаті дівочої ґімназії, а заняття були в приміщеннях отців Василіян на Засянці. Відповідальною за курс була Лукія Бобелякова, господарська референтка Головного Виділу С.У.

Учасниці курсів після його закінчення роз'їхались в терен як організаторки до праці по філіях у Галичині та одна з них на Волинь. Це була Тоня Горохович, яка вважала своїм обов'язком віддати набуте знання своїй вужчій батьківщині. Та не довго їй довелося пра-

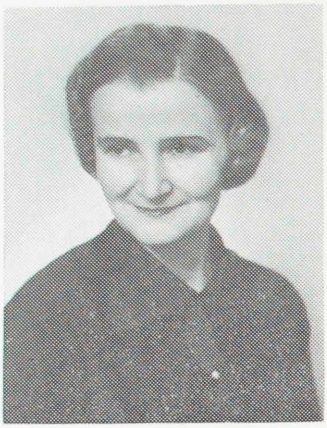

Тоня Горохович

цювати на Волині. Волинь польська влада оберігала перед зв'язками з Галичиною. В 1938 році С. У. на Волині вона розв'язала. Вишколена інструкторка Волині переїхала працювати в Централі С. У. у Львові. За той час мене після закінчення курсу заанґажовано до Централі як організаторку. Це діловодство до мого приходу на цей пост провадила Марія Білякова (дружина посла).

Із запалом та набутим знанням взялася я до праці. Наладнала письмовий контакт, унапрямнила діяльність філій та кружків згідно з резолюціями з'їзду та ухвал Головного Виділу, упорядкувала звітність клітин, відвідували ми — платні сили в канцелярії С. У., наші клітини, переводили перевірку їхньої діяльности, були відпоручницями Головного Виділу на їхніх загальних зборах, виголошували доповіді на різних національних святкуваннях, переводили вишколи діловодів філій та кружків тощо. Ми виготовили велику мапу Галичини, на якій були позначені всі клітини нашої організації. Кожний новий кружок дістав нову хоругвку на мапі, цим ми унагляднювали розріст організації. Виготовляли ми пляни курсів, що їх улаштовували по філіях, виготовляли зразки книговодства. Часто скликували з'їзди організаторок та інструкторок, щоб з ними узгіднювати подробиці плянів праці Централі, вислуховували їхніх проблем, несли їм допомогу моральну, допомагаючи в труднощах.

Це був час, коли більшість ідейних дівчат належала до націоналістичної організації, тому треба було вміло оберігати філії перед розв'язанням. Така доля була філії С. У. в Стрию, яку польська влада розв'язала за протидержавну діяльність.

Ми працівнички Централі були скромно оплачувані, платня ледве вистарчала на скромне утримання у великому місті, одначе наше дозвілля ми використовували (крім обов'язкових перевірок діяльности філії так званої люстрацій) на поїздки з рефератами, на загальні збори філій, лагодити конфлікти тощо. Їздили час-від-часу на жіночі віча й загальні збори філій також і члени Головного Виділу — голова М. Рудницька і її заступниця О. Шепарович. Кожна з нас полагоджувала листування призначеного нам ресорту. Наше листування завжди кореґувала Пані Голова. Тому всі ми мусіли знати машинописання та правопис. Нашим завданням було писати й виготовляти велику кількість обіжників (розмножувати їх на цикльостилі). Листи й обіжники мусіли докладно поправляти, Пані Голова — вона була дуже вимоглива.

Нашим обов'язком було також бути учасницями засідань Президії й пленуму Головного Виділу. Цікаво було прислуховуватися до дискусій, обсервувати поведінку деяких груп, які виявляли організовану опозицію до Проводу. Голова М. Рудницька залюбки анґажувала до праці в Централі, співпрацювала з жінками, що мали правничу освіту. Мґр. Мирослава Мриц була довголітньою секретаркою С. У., мґр. Ірина Гладка — референтка кооперації, правничко Оксана Джиджора-Дзьоба — начальник канцелярії С. У., мґр. Ярослава Островська — організаційна референтка, мґр. Дора Біленька — референтка спортового виховання. Треба було вишколеного, з університетською освітою, нарибку, який міг би в майбутньому заступити провідниць жіночого руху. Та так не сталося, бо вже в 1938 році польська влада розв'язала Союз Українок і в Галичині. Вона, проте, того ж самого року його відновила, бо створена на місце С. У. політична жіноча організація „Дружина княгині Ольги" була небезпечніша від С. У. Та вже наступного 1939 року вибухла війна. Прийшли зміни не тільки в житті нашої організації, але і в житті цілого нашого народу та в світі.

Ярослава Кіналь

Ніна Кузьменко

СОНЦЕ ЯСНЕ ПРОМІННЯМ СВОЇМ

Сонце ясне промінням своїм
Землю зігріло.
Все ожива, зеленіє кругом —
Божа то сила.

Вчора ще снігом крутило довкола,
Через ніч — розбурхані ріки;
Слава Тобі, що цей світ сотворив,
Слава навіки!

— — —

Я вас зустріла, здається наче вчора,
Ви йшли кудись, понурі, наче тінь...
Вела вас туга дивна й неозора
Без жодної мети в „країни золоті"!...

Не зупинилась я, хоч так хотілось!
Пройшла без слів, розгублена, німа...
Я певно знала, що будете тужити
За тим, чого не дасть вам чужина.

— — —

У мене під вікном колись геранії цвіли —
Червоні та горячі...
Тепер — облиті золотом кущики хризантем —
(квіток осінніх) плачуть.
Геранії ростила, доглядала
Ні часу не жаліла, ані праці;
А хризантеми недоглянуті ростуть,
І, може тому, безоглядні плачуть.

— — —

Ми знов зустрілися. І це який вже раз?!
Коротка мить, і пролетіли зустрічі години.
Мов сонце, блиснуло і згасло,
А небо вмилось краплями холодного дощу,
Наче сльозами втраченого щастя.

Стиснули душу спогади, такі близькі
І разом з тим, далекі;
Ти появився, й знову відлетів
Так, як у вирій відлітають журавлі
й лелеки.

Ольга Кобилянська

Д-р Софія Окуневська-Морачевська

Спомин

Бачу її молодою вісімнадцятьлітньою дівчиною. Якщо можна порівняти молоду дівчину з квіткою, то Софію можна було порівняти з лілією. Була бездоганна цера (обличчя) з очима русалки задумливого погляду знизу вгору, темними бровами і волоссям барви старого золота. Уста непорочно ніжні.

Поважна і пориваюча усміхом своїм, коли бувала дотепною і повна природнього гумору. Будова гарно пропорціональна. В поведінці і відносинах (до чужих) більше гордовита і несміла.

На свій вік поступова в поглядах і вчинках та очитана. В музиці з легким, повним чуттям, а проти зі схованою силою ударом і постійним нахилом зіллятися душею з композитором даної штуки. Такою була, коли я познайомилася з нею: тоді також ще молода початкуюча (потайки) літераторка, повна мрій з буйною фантазією і з захопленням „жіночою емансипацією", фанатична приклонниця природи, їзди верхом, бігання лижвами, фехтування і такого іншого в той час допустимого „спорту".

Літературою ми займалися з однаковим запалом і багато дечого потрібного і доброго

нового довідалася я від Софії, що була більше обзнайомлена з новою літературою, особливо зі скандинавською й англійською, як я. Завдяки їй я читала Бокля, Дрепера, Лекке й інших, а з української ниви Шевченка, Франка, Павлика, Олену Пчілку, деякі журнали. Словом усе, що можливо було на ту пору роздобути.

Тоді й виробляла вона з мене українську

літературу, переконуючи мене, що я, яко літературка — українка маю обов'язок писати українською мовою, навчаючи мене рівночасно писати фонетикою; бо хоч вдома і говорилося по українськи, то школа була німецька, товариство поза домом також переважно німецьке, гарна міська бібліотека виключно німецька, осталася лише Гуцульщина в поодиноких селах чи містечка (Кімполунґ на Буковині, в переважно румунських горах, куди наші батьки (її яко повітовий лікар були службою перекинені, зі сто „нумерів" галицьких українців-кольоністів, їх греко-католицький душпастир — і се був увесь український елемент, що не давав забути матірню українську мову; українських книжок, до часу, заки пізнала я Софію не було. Отже не дивно, що я спокійно, без найменшої гризоти совісти писала свій дневник і літературні „перваки" німецькою мовою, а пізніше, зазнайомившись з Софією то ставала вже свідомою українкою, нищила ті німецькі писання так само преспокійно і так само без „гризоти совісти", а з почуванням сорому бувшої „відступниці".

Чи було дивно, що ми обі українки, пізнавшися раз близько (не було такого дня, щоб ми не перебували разом), пристали одна до одної так щиро, так з глибини душі, що стали собі необхідні і розставання наше, коли Софія виїжджала до своєї рідні (Озаркевичів, Наталі Кобринської, Окуневських) а пізніше ради студій до Львова і Швайцарії ,було для нас важке і прегірке, повне обіцянок не забувати на себе і писати про все, все... і ще раз про все... як і було.

Софія повзявши раз плян піти на медецину і стати лікаркою, не покидала його, хоч і які були тоді перепони в зреалізуванні його. Вона приготовлялася поважно до гімназіяльної матури — була якийсь час і ученицею мого брата філолога Юліяна, пізніше автора латинсько-українського і грецько-українського словарів (послідній через брак засобів і досі не друкований, котрий не раз заявляв, що коли б його „хлопці" (гімназисти) були такими знаменитими учнями філології, як Софія Окуневська, він був би гордий на них, — і зближалася чимраз більше до повзятої цілі, здаючи в Швайцарії Цюріху і в Відні всі іспити. Не єднаючися з тією емансипацією жінок, то виявлялася в той час у багатьох у підстриженім волоссі, братанні з мужчинами, сходинах по кнайпах (пивні) виїзди сам на сам на прогулки і т. д., ніби для удовіднення тим свого права на існування рівноправности, вона вглиблялася натомість в науку вибраного фаху, виучування чужої мови і музики.

Я знала її гру. Вона і тут уводила мене у свій чарівний світ, світ звуків, найбільших клясиків інших музиків, і можу сказати, що більше укінчену техніку і вправу я чула, але рідко коли: глибше розуміння поважніше гідніше поняття почувань і віддань їх музикою — ні. Музика, котрій була віддана цілою душею, стала їй, як і її окруженню, і в пізнішім житті найкращою розрадою. Ще в послідніх місяцях свого життя, забралась вона до студіювання контрапунктю, що їй справляло не мало втіхи.

Осягнувши свою ціль, була однією з найбільш поважних лікарок (і в Франсесбаді, де працювала кілька, або й більше літ і де і я була пацієнткою через цілий час свого тамошнього побуту 1909 року(, присвоївши собі високе образование, вона була тим чином діяльнішою як багато інших, що писали й говорили про рівноправність, а менше працювали і творили. Все те не перешкоджало їй бути вірною дружиною (була жінкою д-ра В'ячеслава Морачевського), ідеальною матір'ю, доброю господинею, що все виповнювала чесно, сумлінно і з поважною душею.

Найкраще і найбільше людське, то є, що зробило з неї укінчену жінку — се була не якась доктрина або якесь „розпочинання" чи „закінчування" якогось діла, чи що, ні — це була величність і сила тої одної душі, що постановила собі за дівочих літ не збуватися своєї жіночости й її гудности, й остала собі в тім вірна до кінця життя. Хто її добре знав, її великі почування як приятельки, знову як матір, жінку, лікарку, — знав жінку, яка в нашім суспільстві одинока стоїть велика і багата душею, в котрій все величне, гарне могло жити і цвісти: почування, наука і штука, в котрій ніщо не було незначне, ніщо, що могло б бути чимсь іншим усунене і зниділе, як то часта буває сьогодні в багатьох „учених". Та на жаль цього не розуміють наші вузькі педанти, і се болісне, що „більшість" переходить без уваги попри те, що найкраще і найцінніше.

Втративши вісімнадцятилітню доньку з надзвичайним співацьким талантом, вона оставила по собі українській спільноті однісінького сина, д-ра Юрія Окуневського-Морачевського, вихованого її духом, найчеснішим характером і почуванням багатої і шляхетної душі.

Кімполюнґ, на Буковині, 21 березня 1926 р.

"РОЗСТРІЛЯНЕ ВІДРОДЖЕННЯ" І ШЕСТИДЕСЯТНИКИ В УКРАЇНСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ

ОЛЕСЬ БЕРДНИК — ІСПОВІДНИК ТВОРЧОСТИ ДУХУ, ЙОГО ПЛОДУ — УКРАЇНСЬКОЇ ДУХОВОЇ НЕБЕСНОЇ РЕСПУБЛІКИ

Прометей — то Над-Мудрість, то вогонь духу, який знає змисл життя й любови поза обережним нашіптуванням розуму.

О. Бердник: „Прометей"

Другий філософський твір Бердника розглядає вічні проблеми, відповідей на які шукають люди завжди, а ними є питання: „Хто я? Нащо я живу і що таке моє життя?" Як людині знайти істину, свободу, мир? Як жити, чим кормити свою душу, щоб між людьми запанувала любов? Автор шукає відповідей на ці питання у різних релігіях, філософіях — в грецькій космогонії, теогонії Гесіода, в космогонії індійців, у вченні гностиків, у християнстві, він бачить у них однакові риси, хоч вони постали в різних кінцях світу.

З усіх цих течій вибирає тільки те, що допомагає йому насвітлити свою інтерпретацію мети людського життя на світі. Описуючи життя персонажів у „Прометеї", доводить, що найвищою цінністю для людини є її вільна творчість духу. Творчість в обставинах ідеальної свободи — це повний вияв духової сили, яку ми бачили в „Зоряному Корсарі" в постаті Горіора. Бердник особливо наголошує потребу свободи творчости, бо знає, що влада й сила заперечують свободу. Маючи владу сильні зв'язують себе з ділами й вчинками та пристрастями не тільки пануючих, але тих, якими володіють.

У повісті „Прометей" дві частини — „Мінотавр" і „Прометей", а розділи в них також з подібними назвами, відразу розкривають ідею твору. Ми бачимо два образи людини — Мінотавра, що уосібнює всепожираюче зло, яке веде людей у заплутаний лябіринт з невгасним прагненням досягти високий ідеал — визволити людей з вікових пут (пута ж умовні), дати їм свободу і правду.

Описуючи образи Гіпатії й Ісідора — двох головних персонажів твору, автор ставить перед ними найскладніші випробовання, щоб показати силу їх духовости, складність різних світоглядів і життя їхніх носіїв. Вони діти визначних громадян Олександрії — столиці еллінів у Єгипті, величезного міста, в якому схрещувались з грецькою впливи східніх культур, і яке було осідком патріярха в початках християнства. Провівши щасливе дитинство в рідному місті, з плянами на щасливе майбутнє спільне життя Гіпатія і Ісідор їхали на дальші студії до Атен. Під час подорожі на корабель напали пірати, Ісідора кинули в хвилююче море, а Гіпатію продали в рабство. Спочатку купила її баба, а від неї за великі гроші купив її володар Пальміри. Гіпатія боронячись перед насиллям, відіпхнула його від себе, він нефортунно вдарився головою і забився. Гіпатію чекала кара смерти, але краса її полонила індійського магараджу Харадеву, він викупив її і намагався захопити своєю культурою — релігією браманізму, пам'ятками староіндійської літератури. Але в його релігії Гіпатія бачила багато недоречностей, до неї схиляються люди зі страху та насилля, а вона шукає філософії, яка подавала б шляхи до повернення людей до єдности, до поборення зла (Мари).

Мудрість і краса Гіпатії з'єднувала їй любов і прихильність Нарена (вчителя браманізму), Харадава надіявся, що вона стане поруч нього володаркою в Індії, полюбила невільницю доглядачка Сато, але Гіпатія була вірна Ісідорові, своїй батьківщині, її не можна було пересадити в інший ґрунт. Дівчина за всяку ціну мріяла повернутися в рідну країну, здобути свободу. Допомогла їй у цьому Сато за неймовірно велику ціну. Гіпатія не відразу рішилася заплатити її.

Сато дала їй випити трунок (бальзам Калі з Гімалаїв) і казкова краса дівчини зникла, вона стала такою потворою, що ніхто на неї не міг дивитися. Прогнав її і магараджа. Іде вона самітня між скелями на березі річки, хоче переправитись на другий берег, але всі від неї втікають, бо ніхто не цікавиться глибиною її серця, судили по вигляді. Перевіз її тільки малий хлопчик з тризубцем в руках і ніякої плати не хотів взяти.

Гіпатію мучили сни й привиди. Однієї ночі вона опинилася в якомусь місті, заснула під стіною якогось храму. Збудила її доторком голови змія кобра, в роті якої був овоч манго. Чоловік, що був з коброю, сказав поживитися цим овочем, запросив Гіпатію до спільної мандрівки. Мандрівник збагнув красу душі дівчини, навчав її іти своїм шляхом думання, не переживати болю за втраченою красою, і завів її на гору Гімавату. Там застали вони нагів — братів супутника, що сиділи довкола вогню поруч з мудрими зміями. Була велика сила у вогняній горі, колись її віддадуть наги людям. Вони навчали, що неволя — добровільний стан, що його приймає дух людини на стадії дитинства і сну. Позбувшись їх, вона стане вільною.

Гіпатія, яка прагнула волі й перемоги над злом, у зустрічі з нагами скріпила свою віру в перемогу добра над злом. Пишучи до батька, коли нарешті добилася до Атен і там ще поглиблювала своє знання, не нарікала, а твердила, що в терзаннях „здобула такі скарби для душі й розуму, яких не знайти в жодних манускриптах", бо „горе — найкращий учитель". Нага — її супутник, силою свого духу і таємничою силою гори Гімавата повернув Гіпатії її давню красу, збудив у неї силу до боротьби, подав багато порад, правд, потрібних у житті борцям з рабством, неуцтвом, марновірством, страхом і пристрастями.

Поглибивши своє знання в Атенах, вона повернулася до батька, стала сіячем мудрости в музеумі — храмі муз (високій школі навчання різних наук і мистецтва). Слава про її мудрість і знання приводила до школи щораз більше учнів. Вона, наслухавшись повчань Великого Нага, мітів і леґенд про Геліона (бога сонця), Геракля (що визволив титанів Прометея і Атланта) та про Прометея (що дав людям вогонь), побачила, що в цілому світі палають іскри вогню Прометея, що героїчна людина, яку Геракль, може перемогти Зевеса, який замкнув людей у підземеллі, люди вийдуть звідтам і житимуть свобідно.

Та не саму любов і славу збирала Гіпатія, зненавидів її патріярх Кирило, бо вона не погоджувалась з його поглядами, відкинула його любов. Науку, її завдання вона розуміла посвоєму, наука не самі абстракти, ось математика потрібна не тільки для сухого міркування, вона живе в поезії, у свобідному вияві фантазії, у красі, у почуттях любови. Треба кожну вартість додавати до щоденного життя людини, єднати сонце і людину, дитину і матір, чоловіка і жінку, тоді це єднання принесе їм вічність. Кирило ширив ненависть до Гіпатії, обзиваючи її дочкою Сатани.

Шлях Ісідора був подібний до митарств Гіпатії. У морі, після того як пірати вкинули його раненого у воду, він бажав смерти. Але причулися йому поклики Гіпатії про рятунок. Допомогли йому розшукати шлях Гіпатії добрі рибалки. Він віднайшов її, побачив у моменті коли кат мав відрубати їй голову. Втративши притомність пораненим товпою під час видовища, Ісідор зібрав свої сили й вирушив у пошуках істини. Неймовірно трудним шляхом ішов він до неї. Під час мандрівки зустрів він гностиків — почитателів знання. Їхня філософія про всеосяжну повноту (плерому) пояснює, що у світі є багато вартостей і вони прямують до злиття з плеромою шляхом зречення всього земного, через пізнання істини. Гностики заперечують те, що інші релігії (в тому й християнство) можуть врятувати світ від зла, бо вони тримають людські душі в полоні, їм неможливо дійти до повноти. А бути самотніми — це небуття. „Ми є лише тоді, коли віддаємо себе іншим . . ." — так навчав Ісідора приділений йому гностиками вчитель Воліон. Бувши свідомим, що Гіпатії нема в живих, він пішов з гностиками в пошуки істини.

Неймовірно трудний був шлях Ісідора до істини. На горі Сінай зустрівся він з багатьма самітниками, які в довгих розважаннях довкола вогню і в самозаглибленні на самоті, лежали горілиць задивлені в небо, вчилися мислити, володіти думкою, прислухалися до „багатозвуччя мислі в надрах своєї душі". У нього було багато суперечливих поглядів, він не міг відразу сприйняти вчення гностиків, а вони вчили, що істину і свободу можна здобути тоді, коли людина розірве всі мотузки і ниточки, що в'яжуть її зі світом, коли вирве з серця всі корені жадань, а розпалить вогонь одного жадання — прагнення свободи у божественній повноті.

Ісідор пішов на шлях випробування, покинув гурт, заліз у печеру, довго роздумував, а коли одного ранку вийшов з печери і побачив красу природи, не міг розуміти правди, що людина мусить вмирати. Рішив голодувати, щоб зміряти свою духову силу. Мандруючи горами, думав, що знайде спільну мову з християнином ченцем, який молився весь час, прося-

чи в Бога відпущення гріхів. Але мови спільної не було, чернець відносився з ненавистю до всіх, хто не був християнином. Голодівкою Ісідор поборов потребу свого організму, а під час голодування мав різні видіння: бачив столи заставлені вишуканими стравами, бачив батька, який вразумляв його повернутися додому. З'явилася йому у сні й Гіпатія — вона йшла над пропастю, тримаючи в руці чашу з вогнем. Вони зустрілися: Гіпатія сказала, що вона йде до людей, а Ісідор повідомив її, що його тягне безодня.

Голодування виснажило Ісідора, він був би вмер, коли б на сорок другому дні її тривання гностики не були знайшли його непорушного на вершку гори. Він ледве дихав і шептав чиєсь ім'я. Сини гнозису жаліли молодого, що хотів здобули все відразу й мало не поламав своїх крил.

Відмінні обставини життя порізнили світогляди Гіпатії й Ісідора, але вони знайшли мету життя, не зважаючи на те, що не були свідомими про оціління від смерти — Гіпатія не знала, що живий Ісідор, а Ісідор, що живою є Гіпатія. Вони повернулись до Олександрії, бо вела їх туга за рідними й батьківщиною. Трагічною була їхня зустріч на березі моря, де вони провели своє щасливе дитинство. Гіпатія купалася, побачивши його живим, бігла, щоб припасти до нього обіймами, але він визволявся з них. Він пояснював їй, що вона тепер живе для нього в бутті духа, що його ідеал життя, місія поза тілесним виявом. Він кликав її піти шляхом вільного гнозиса в безодню небуття, в божественну повноту його. Нічого не помогли переконування Гіпатії про безглуздя такого погляду на життя. Просив Ісідор залишити його на самоті, щоб міг упорядкувати свої думки й почування.

По відході Гіпатії Ісідор довго розважав про „вогні нового життя..." А коли пішов на зустріч з нею, довідався, що фанатики ченці схопили її, коли поверталася з улюбленої академії, вели до свого храму, обкидали камінням. Він біг до неї, намагався відібрати, але й сам загинув у дикій стихії.

Картина в епілозі — це символ, яких багато у тексті твору. Автор передає їх влучними афоризмами, поетичними образами. У епілозі — образ дикої стихії — кривавої ріки, яка несе води в прірву, а на хвилях крови пливуть очі — сині Гіпатині, чорні — Ісідорові — символи їхніх світоглядів. Ціле життя чорні очі шукали блакитних, а коли віднайшли, не могли дігнати, бо їх різнили світогляди. Поетичним образом човника, що його лаштувала Гіпатія серед суцільної світової пітьми і виряжала у далекі світи, кінчить Бердник епілог. Автор стоїть по боці світогляду Гіпатії, бо його сприймуть нащадки, він вічний, бо в'яжеться з царством любови і свободи. Автор трагічно закінчує життя молодих шукачів ідеалів саме в тому, щоб читач глибше роздумував над причинами трагізму, щоб глибокою призадумою усвідомив собі, що не саме фізичне існування людини потрібне для збагачення духовости народу, а її духова спадщина. Твір Бердника з багатством роздумів над різними релігійно-світоглядовими системами, де зустрічаємо багато суперечливих тез, що їх висловлюють їх визнавці, заставляє думати, шукати своєї відповіді. А це для читача в СССР, зокрема в Україні, особливо вагоме. Де ж може він прочитати про релігійно-філософські системи? Доступне читачам там тільки те, що сказали про ці системи клясики марксизму-ленінізму.

Поетичну красу творові „Прометей" дають ще й інші його елементи. Бердник часто користується описом снів, а вони є предвісниками або дальших подій у житті героїв, або розкривають їхнє глибинне таємниче „я". Прекрасним образом надії — символом її у Пролозі є дівчинка, що виходить з гірської ущелини до Прометея тоді, коли знемагає гордий дух Титана. Описом дитячих забав — малих Гіпатії і Ісідора в першому розділі автор спонукує читача думати про їхнє призначення в дорослому житті. Ніколи Ісідор не міг знайти Гіпатії, коли вона ховалася під час гри, ніколи не міг її дігнати. Діти висловлювали свої мрії — Гіпатія хотіла стати то рибкою, то чайкою, то богинею, щоб линути до сонця, Ісідор хотів бути Гераклем. У збудованому з піску замку Ісідора не хоче на постійно замешкати Гіпатія, бо їй буде сумно навіть в найгарнішому палаці, вона прагне волі.

Особливість Бердникової прози є також переривання розповіді в найнапруженішому місці. Цей технічний засіб не тільки посилює зацікавлення читача, але й є успішним композиційним засобом. Ось Ісідор віднайшов Гіпатію, він є свідком її страти, кат підносить сокиру, Ісідор тратить притомність, а одночасно його хтось вдарив і він довго приходить до притомности й не може знати, що Гіпатія

уникнула смерти. Брак цієї свідомости завів його до гнозису.

Особлива краса його творів, також його широка ерудиція — обізнаність з різними світоглядами, з теоріями, тезами, що їх він висловлює їх багатою, йому типовою, оригінальною лексикою. Мова його творів не засмічена жодними новотворами що їх так багато зустрічаємо в мові інших авторів сучасної України.

(Продовження буде)

Уляна Пелех

* * *

УРИВКИ З ПРОЗИ ОЛЕСЯ БЕРДНИКА — ТВІР „ПРОМЕТЕЙ"

Наказав деспотичний володар забути Прометея, викинути його з пам'яті богів та людей. Так буде краще. Забутий ворог — не страшний. Забутий герой — безсилий. (Пролог, стор. 27)

* * *

Чом вогонь не спалить мене? Чому крила не виросли в мене за плечима? Чом я стою на землі? Треба летіти, мій любий, або пливти в океані, або розвіятись попелом за вітром, або стати звуками пісні! (Гіпатія в розмові з Ісідором, стор. 45)

* * *

Я бачила, як впало моє тіло ... я була ніби збоку ... А птахи накинулся і почали терзати плоть, і глитали її, і радісно кричали. А я сміялася, бо вони мене не бачили, не знали того, що в мене виросли блакитні крила, і я можу летіти, а не повзати по схилах гори ..." (Сон Іпатії, стор. 49)

Жертва лише тоді доцільна, коли вона приносить щастя, радість, блаженство й визволення тим, в ім'я кого вона діється. А якщо вона лягає в основу світу насилля, неправди, рабства, муки? Тоді така жертва — прокляття! (Гіпатія заперечує вчення Нарена (браманізму), стор. 135)

* * *

Щось таємниче, нерозкрите є в людині, мудреці Аріяварти, про що ви не знаєте. І ніхто не знає, і не може знати. Щось таке, про що не догадуються навіть деви, боги ... (Гіпаттія в розмові з Нареном, стор. 136)

* * *

— Це — жива вода, її звуть в Гімалаях бальзамом Калі — великої матері. Одна крапля повертає життя хворому, цілий келішок — руйнує красу, міняє подобу ... — Дивно, — скорботно мовила еллінка, приймаючи жахливий дарунок. — Та ж сама субстанція, а яка протилежна дія. Чи не так і любов? Мала любов народжує дітей, створює сім'ю, а велика любов — спалює тіло, кидає закоханих у пащу смерти. Земля не приймає велику любов, бо в її полум'ї горить усе живе ... (Гіпатія в розмові з Сато, стор. 143)

* * *

Горе — найкращий учитель. Без нього — людина лише байдужий спостерігач подій, сонна самозадоволена істота. Щоб прокинутися повністю — треба звідати найвище горе. (Гіпатія в листі до батька, стор. 166)

* * *

Сила і краса, мужність і любов! Два крила людського духу! Хто оволодіє тими крилами, хто безстрашно кинеться в безодню царства темряви і повернеться назад, ведучи за собою до світла легіони страждаючих у безнадії душ? (Гіпатія в листі до батька, стор. 170)

З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ

З нагоди 25-літнього Ювілею подружжя наших дорогих дітей — Лесі і Дмитра Старчуків у Васетна, Альберта, які святкували 10-го жовтня 1984 року, разом з найкращими побажаннями для них, щастя і здоров'я, складаємо 25.00 долярів на журнал „Промінь".

Родичі — **Іван і Євгенія Лехкодух** та їх сини — **Браєн, Ґері і Лорен** — Васетна, Альберта.

Вибачте, що спізнилась, думала, що післала. Журнал радо читаю. Продовжуйте добру роботу.

З пошаною,

І. Катамай, Содбури, Онт.

— — —

Пересилаючи передплату і пресовий фонд добр. Мінодора Фотій з Торонта вітає редакцію і працівниць: „Читаємо Ваші праці в „Промені" і радіємо, що Господь посилає Вам здоров'я так по молодечому працювати". Вірить, що варто б зустрітись та багато про дещо поговорити.

— — — — —

Дорога Редакціє!

Залучую в цьому листі чек на $36.00, дві нові передплати придбала для „Променя" та подаю їх адреси. Бажаю Вам, Пані Редакторко міцного здоров'я та добрих успіхів у Вашій праці для журнала. Щасти Боже!

Анна Євчук, Вестон, Онт.

Про збори Пров. Жіночої Ради

Короткий звіт делегатки Східньої Екзекутиви Союзу Українок

Річні збори Жіночої Ради провінції Онтаріо, відбулися в місті Петерборо від 28 травня до 30-го травня 1984 року, в приміщенні „Голідей Інн".

Присутня була новообрана всеканадська голова Жіночої Ради, Марґарет Мк Ґіл. Вона подала короткий звіт з конференції Канадської Жіночої Ради, яка відбулася в місті Венкувері з початком травня цього року і проголосила, що на другий 1985 рік, відбудеться в Кенія, Нейровбі Світова Конференція „Декада для Жінок" спонсорована Об'єднаними Націями, на якій будуть обговорені звіти та успіхи цілої „Декади".

У програмі зборів, найбільше часу забрали дискусії над резолюціями, які будуть вже у поправленій формі передані до онтарійського уряду як „бріф", і на спеціяльні зустрічі з урядовцями, головні справи будуть обговорені й поможливості узгіднені та прийняті до діючої програми. Копії бріфу будуть розіслані до відділів Жіночої Ради.

У панельній дискусії брали участь три запрошені доповідачки. Перша — Пеґі Ботон — говорила про „Молодь й заробітки". У своїй промові вона підкреслила потребу „Дорадчої Служби" для студентів, щоб допомогти їм у справі зобов'язання у щоденній праці для заробітку. Студенти без досвіду й знання про вимоги у найманню робочої сили, потребують поради.

Друга доповідачка — Сандра Керр — піднесла справу родини в 80-их роках, — де майже половину жіночого населення працюють поза домом. Це являється великою зміною від 25 років тому назад, і виринають проблеми у жіночих потребах, головно в родині є потреба допомогти у вихованню дітей, їх догляд та забезпечення від поганих впливів.

Третя доповідачка — Марія Віаті — при допомозі висвітлювання прозірок, подала дуже багато інформацій про масу публікацій деморалізуючих фільмів та журналів як „Плей-Бой' та інші, які проголошують способи розбуджування сексуальних „приємностей", де замовляти всілякі тасьми й фільми емоційно зворушливі, під кличем: „Sex before 8 or its too late." Ціла ґенерація дітей виховуються на таких пропаґандах. Вона також розказала про продаж дітей і про „біле кріпацтво" (White Slavery). Нашим обов'язком є бути постійно на сторожі, бути свідомими про ці шкідливі впливи, бачити, шукати, і протестувати проти зростаючої руйнуючої епідемії.

Делеґати мали дуже цікаву туру по місті Петерборо, — відвідали університет — величезні модерні будинки на широких площах, де студенти гостей провадили почерез різні частини університету. Цікаво було побачити ріку „Трент", яка в'ється почерез місто і долучується в Трент Канал на 240 миль довгий, який тягнеться від Джорджан Бей аж до Озера Онтаріо, і має 64 „локс" (греблі).

На запрошення голови я дала слідуючий короткий привіт:

"I have great pleasure in bringing greetings from our president Isabelle Darcowich and the members of the Eastern Executive of the Ukrainian Women's Association of Canada. Our Eastern office is in Ottawa, and our Eastern president is representing our National president at a Ukrainian Women's Conference in New York at this time. Our full annual report is in the book, therefore I'll briefly mention a few highlights of the past year. — 1983 has been a year of conventions and conferences in which our branches took active part. We had a World Congress in Toronto, a National convention in Saskatoon, and a Provincial conference in Ottawa. During all these gatherings, the workshops, lectures and discussions in the women's sections were geared to the younger professional & business women and women's role in the community, and her struggle for equality.

We also took part in memorial services, viewed films, and held demonstrations to commemorate the 50th year since the artificially Forced Famine, created by the Soviet Regime that killed over 7 million people in Ukraine.

Through our charitable activities, we assist those in need in Canada, as well as in Eastern Europe, and in South America. We are disturbed by the new law Russia in enforcing next month forbiding the sending of helpful parcels to needy relatives in Ukraine or other countries in the

ПРИЙНЯТТЯ о. М. БОВІ У ГРОМАДІ МІСТА ЛОНДОНУ

У неділю, 16 вересня 1984 року після Служби Божої всі присутні, за виключенням одиниць, зійшлися до церковної залі, де був приготовлений дбайливими руками нашого жіноцтва смачний обід.

За головним столом, по обидва боки о. Миколи, розмістилися члени управ: церковної і відділу Союзу Українок Канади.

Голова громади п. І. Ноженко відкрив гостину. (а та гостина була скромним прийняттям о. Миколі), попросивши о. Миколу до молитви — разом з отцем хор відспівав „Отче наш". Скоро пані з кухні роздали смачний обід і чути було рясні похвали, яке все смачне! Після чашки кави, голова громади п. Ноженко привітав о. Миколу на новому місці, побажав доброго здоров'я і співпраці. Від відділу ім. кн. Ольги вітала голова Галина Володченко, пригадавши наші початки, коли то всі молоді, повні енергії і завзяття, спільно працювали, прагнувши одного — побудувати свій храм Божий. „Наші ряди порідшали, — сказала пані Володченко, — але ми мусимо і далі спільно працювати для добра Церкви і народу". Отцеві Миколі побажала всього доброго, а здоров'я понад усе. Від відділу Галина Кошман вручила о. Миколі скромний подарунок. Послідували привіти: від ОДУМ-у — Д. Ноженко; від К.У.К. — М. Залізняк; від Т.О.П. в місті Лондоні — А. Терентів; від Т О.П. Канади — І. Данильченко; від Кредитової спілки і Українського Центру в Лондоні — Г. Тищенко; від Комітету оборони духовенства — П. Моринець; п. В. Дикий привітав о. Миколу, а присутніх закликав жити, та дотримуватися ....,і прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим". Мусимо шанувати один одного і спільно працювати для добра Церкви; від корпорації оселі „Україна" вітав голова корпорації — пан М. Співак, зазначивши, що ніяка партія ані угрупування не об'єднає людей так, як єднає Церква, що вічно живе і буде жити. „Дбаймо за чистоту нашого храму, працюймо спільно і будемо вічно живою нацією", — сказав пан Співак, щаслива громада тим, що після „бурі", яка пронеслася з певних причин, над громадою, після ріжних знеславлень громади, як цілости, і деяких діяльних членів зокрема, прийшло затишшя і ми маємо настоятеля.

Від громади Антоніна Ноженко коротко привітала о. Миколу і вручила грошовий подарунок.

Після всіх говорив о. Микола. В кількох словах, зворушливо (з певним гумором також!) подякував за подарунки, за прийняття. Все буде йому милим спогадом на довгі роки в його душпастирській праці.

Отець Микола закликав присутніх до всепрощення, дякував хорові за спів, обіцяв і свою, по змозі, співпрацю з громадою, з українськими організаціями.

Молитвою закінчено гостину, а з огляду на те, що довголітній член управи п. А. Кипкало мав його День народження, а Михайло і Ольга Наконечні відзначали 34-ий ювілей подружнього життя, присутні спільно відспівали їм „Многоліття".

На заклик п. М. Співака провели збірку на українську пресу — Ольга Співак і Вікторія Калюжна. Збірка принесла 225.00 долярів, з яких на „Вісник" призначено 75.00 дол., на „Промінь" 50.00 дол., на „Український Голос" 25.00 дол., на журнал „Молода Україна" 50.00 дол. і на „Українські Вісті" 25.00 дол. Всім жертводавцям щире спасибі.

Численна присутність на прийнятті говорить про те, що лондонська православна громада жива, згуртована і готова до здорової співпраці з отцем Настоятелем.

Н. Кузьменко

НЕСПОДІВАНКА В УКРАЇНСЬКІЙ РЕЗИДЕНЦІЇ
Монтреал

З нагоди перенесення до кімнати в Українській Резиденції пані Катерини Гладун, членки відділу ім. Доньки України під проводом пані Й. Кучир загостили з привітом, на новім помешканні. Хлібом і сіллю вітали її прибрана мати Євдокія Гела, а дарунок від усіх. Катерина Валентин, пані К. Гладун зі сльозами подякували за хліб і сіль і попросила до стола, що пані Кучир на скоро приготувала у своїй хаті. При смачній перекусці не забуто і за наш дорогий журнал „Промінь". На заклик Марії Ґонсов зложили 15.00 дол., а 10.00 дол. дала господиня дому. Разом 25.00 долярів, відтак пані Катерина всіх обцілувала і подякувала за таку гарну несподіванку для неї. Ми мешканці Української Резиденції бажаємо пані Катерині прожити між нами на многії і довгі літа!

Марія Ґонсов

Soviet Union.

This year, our branches will be marking the 100th anniversary of the Ukrainian Women's Movement that was first organized in the city of Stanislaw, Ukraine. Through Amnesty International we support and are concerned about the struggle for Human Rights in the Soviet Union and throughout the world.

We welcome the new in-coming presidents — National and Provincial, and members of the executive, and wish them all God's blessings in their work for a better and stronger country Canada.

Галина Мельник Марко

PETTICOAT BURNERS WANT THE VOTE

During the first half of the 19th century, a serious social problem developed all over the United States of America and in Canada. It was the increasing consumption of alcohol amongst all levels of society, but especially amongst the immigrant and working class men. The excessive drunkenness caused great suffering for women and children. Reformers linked alcohol to crime, poverty and mental illness.

Both in USA and in Canada, a spontaneous wave of temperance began amongst women; men were not willing to do anything about alcohol abuse because they were the main consumers and the profiteers from the liquor trade. The Women's Christian Temperance Union first organized in Canada in Owen Sound in 1874. Within a decade it had spread to every province and by 1885, it was organized nationally. Temperance became a moral force and an article of faith.

The Women's Christian Temperance Union did not support votes for women at first. But they soon realized that they had little concrete power, so, as a solution, they advocated women's suffrage. They were the first women's organization to promote political equality.

The National Council of Women was founded in 1893 by Lady Isabel Aberdeen, wife of the Governor General of Canada for the purpose of applying the Golden Rule to society, custom and law. Lady Aberdeen believed that for a woman to do her duty truly to her sons and daughters, she must keep in touch with the world, its thoughts, its activities, its temptations.

The Council achieved important reforms in laws such as the protection of women and children and in prison reform. The range of the Council's interests included hours and conditions of labour, the liquor trade, health laws, etc. It did not mean to be a suffrage organization but it soon learned that politics was the only road to reform and only voters counted in politics. By 1904 the National Council of Women established a Standing Committee on Suffrage, presided over by the eminent suffragist, Dr. Augusta Stowe-Gullen.

The 1880s and 1890s saw two other social movements, almost simultaneously. Women began a dress reform and these new women hastened it.

By the middle of 1800 the weight and bulk of women's clothes, as dictated by fashion houses in Paris, had reached absurd heights.

A lady of quality wore a tightly laced corset, long drawers, a flannel petticoat, an underpetticoat, a petticoat wadded to the knees, a white starched petticoat with three stiffly starched flounces, two muslin petticoats and finally the dress. When the crinoline or metal skeleton petdicoat wan introduced, c 1858, fewer petticoats were necessary. But it made walking, sitting and boarding carriages difficult and the space it took made social life complicated. Falling head over heels was common and wide skirts often caught fire from open fire places.

As the crinoline was ridiculed slowly out of fashion, the bustle came in. It was a padding of metal and horsehair, worn to fill out the upper back of a woman's skirt. Petticoats again became numerous and very elaborate. It was said that a woman generally wore a weight of fifteen pounds of clothing.

Behind the scenes, a revolution against ridiculous fashion was building up. First came the idea of health and comfort. Then artists began a back-to-nature movement. In 1880, the Rational Dress Society, led by Lady Harberton of England, was established and proceeded to promote the cause of health, comfort and sense in dress, as a means to the emancipation of women.

In the USA, Mrs. Amelia Jenks Bloomer, (1818 - 1894) had devised a rational costume for women which was known by her name and which was linked with the rising agitation for women's rights. These were Turkish style trousers "so full that they lack any indecorous suggestion." But it was ahead of its time and men reviled it as an attempt by women "to wear the trousers."

Then came the bicycle. First invented in France about 1790, it was improved upon by German, Scottish and English blacksmiths. By 1890, it had air filled rubber tires, gears, coaster brakes and adjustable handle bars. Thousands of Parisians were cycling for sport.

In 1895, cycling became a craze among English society. At first, bicycles were not used as a means of travel but strictly for joy riding.

Men and women of leisure took their bicycles by carriage to specified areas and cycled around for hours. The braver and more emancipated women rode their bicycles in pant-like bloomers and cap. When these unchaperoned, shameless females cycled through a village, scandalized women threw stones at them.

In a short time, the bicycle craze hit Canada and women were out on bicycles, dressed in the standard costume of bloomers and cap. These "petticoat burners" scandalized and frightened the solid citizens of the country. "Unchaperoned riders were exposed at the road houses to the most dangerous temptations," warned evangelical Methodists. Toronto was compared to Sodom and Gomorrah. Amongst the bloomered riders, was Dr. Augusta Stowe-Gullen, daughter of Dr. Emily Howard Stowe, pioneer in the struggle for women's rights, and a well-known suffragist in her own right.

And now these new women were asking for the franchise. The same excuses for not giving women the vote were heard everywhere. It is unwomanly to vote; politics degrade women; against their husbands and thus destroy the harmony of the home; women would usually vote as their husbands wished so the result would be the same; the excitement of elections would unbalance women; the strain of political life would disqualify women for motherhood. Some even worried what would happen to love affairs? How could a man be sentimental over a lady who wants to talk about railway subsidies and the amendments to the school law?

The movement for woman suffrage in Canada was initiated largely because of the vision and courage of Dr. Emily Stowe of Toronto. Early in the 1860's she was faced with the problem of supporting an invalid husband and three children. Denied entrance to a medical profession in Canada, she entered the Women's New York Medical School, graduated in 1868 and returned to Toronto to practice. From then on, she devoted her life to women's rights.

In 1876, she helped organize the first women's rights group under the title of the Toronto Women's Literary Club. This group succeeded in getting the Ontario legislature to pass a law in 1882 permitting unmarried women with property to vote on municipal by-laws. By 1883, the Literary Club cast aside all pretext and called itself the Toronto Women's Suffrage Association.

Some gains were made. The University of Toronto was opened to women students and the Ontario Medical College for Women was established. Dr. Stowe's daughter, Dr. Augusta Stowe-Gullen was appointed the first woman member of the faculty of the new medical school. Some voting privileges were allowed by the Ontario legislature in municipal and school elections. But the provincial legislators felt they had gone far enough and any further requests for rights or the vote were met with scorn and ridicule.

Convenor of Women's Issues
Helen Raycheba

Bibliography:

Ewing, Elizabeth. **Dress and Undress,** Drama Book Specialists, New York, 1978

"SATURDAY CAME BUT ONCE A WEEK"

PETER SHOSTAK — EXHIBITION AND BOOKSIGNING

Public Opening and Reception — Sunday, December 9, 1984 at 2:00 p.m.
Showing from December 7, 1984 — January 20, 1985.

One of Canada's leading artists, Peter Shostak of Victoria, B. C. will be at the Ukrainian Museum of Canada, 910 Spadina Crescent East, Saskatoon from 2:00 — 4:30 p.m. on Sunday, December 9, 1984 to open an exhibition featuring his recent oils, watercolours and silkscreen prints and to introduce his recently published book entitled *Saturday Came But Once A Week.* The show will continue until January 20, 1985.

Although he now lives on the west coast, Shostak continues to produce images of the prairie landscape which he knows so well. Many of the activities he portrays in this exhibition are a reflection of his childhood on a farm in northeastern Alberta.

Special recognition of Peter Shostak's achievements in the arts was given by the Government of the Province of Alberta in November 1983, when it bestowed upon him the status of Honorary Alberta Artist. Shostak has had many successful one-man exhibitions in most major cities in Canada over the past five years and his work is continually sought after by both private and corporate collectors.

In 1961, Peter left the farm and its life, rich in experiences, to attend the University of Al-

berta where he enrolled in the Faculty of Education, majoring in Art Education. After several years, he returned to University to obtain a Graduate Degree in Art Education and subsequently held a teaching position as Associate Professor of Art Education at the University of Victoria. In 1979 he decided to leave teaching to pursue a career as an artist, devoting all of his time to oil painting and silkscreen printing.

For further information, please contact:

Albert Kachkowski, Director
244-3800

APRIL 17, 1985 IS AROUND THE CORNER

The Canadian Charter of Rights and Freedoms became part of the Canadian Constitution when Her Majesty, Queen Elizabeth II, signed it in Ottawa, on April 17, 1982.

One of the rights pertaining to women is Section 15 (1) Every individual is equal before and under the law and has the right to the equal protection and equal benefit of the law without discrimination and, in particular, without discrimination based on race, national or ethnic origin, colour, religion, sex, age or mental or physical disability.

However, Section 15 of the Charter does not come into effect until April 17, 1985. A moratorium was asked for and placed on Section 15 for a three year period so that the federal and provincial governments would have time to review and amend their legislation where necessary to ensure that there is no discrimination on the basis of the categories outlined in Section 15. This review is called the "Statute Audit".

A conference of the Ad Hoc Committee on Women and the Charter of Rights and Freedoms was held at the University of Alberta. Edmonton, on October 19 - 21, 1984 to explore how the Canadian Charter of Rights and Freedoms affects women. Speakers from many parts of Canada brought disturbing news to the 130 delegates of the Conference. It appears that the Statute Audit in most provinces of Canada was begun very late and the amendments made are very superficial. Only the most archaic rule very superficial. Only the most archaic rules are being taken out; the philosophical approach remains the same.

There is also Section 33 of the Charter which is called the "override" provision. This means that parliament or the legislature of a province may declare that for a five year period all our equality rights in Section 51 are not operative. This declaration can exist for a five year period after Section 15 comes into force and it can be renewed every five years.

Women must ensure that the "override" is never used on their equality rights. The Charter is a new tool in the struggle for justice and women must get involved in its action and in the Statute Audit. They must push for changes in federal and provincial laws now, before April 17, 1985, otherwise they will have to go to the courts to make changes. This will be expensive and may take many years.

A copy of the Canadian Constitution may be obtained from:

Publications Canada
Box 1986, Sta. B
Ottawa, Ontario
K1P 6G6

Helen Raycheba
Convenor of Women's Issues

ПОЖЕРТВА НА ЖУРНАЛ „ПРОМІНЬ"

Омелян і Марта (з роду Лукі'янік) Маленькі подружилися в селі Шутків — близько міста Рівно — на Волині, 23-го лютого, 1919 року, на свобідній Україні. Прибули до Канади в 1929 році і осілися на фармі в околиці Стінен, Саск. Відразу стали членами громади Св. Димитрія в Стінен де п. Маленький був дяком довший час. В 1964 році вони продали фарму і жили в містечку Стінен ,а остаточно проживають в Канорі, Саск.

З нагоди їхнього 65-літнього ювілею, засилають пожертву у сумі 50 долярів на журнал „Промінь".

Родина та приятелі бажають їм кріпкого здоров'я та много літ прожити.

Катерина Лаб'юк

ЮВІЛЕЙНІ СВЯТКУВАННЯ ЖУРНАЛА „ПРОМІНЬ"

Централя Союзу Українок Канади проголошує ювілейні святкування журнала „Промінь" з нагоди його 25-ліття.

Разом з тим проголошуємо кампанію за новими передплатами та ювілейним фондом.

Участь в кампанії беруть Провінційні Екзекутиви у співпраці з відділами та членством у своїх провінціях.

Цим самим звертаємось до управ та членства відділів включитись у святкування ювілею журнала, а головно провести посеред свого членства серйозну кампанію за новими передплатницями. Вважаємо, що кожна членка повинна бути передплатницею свого журнала.

Кампанія почнеться з місяця січня, головно придбанням нових передплат. Ювілейні святкування будуть продовжуватись до кінця місяця травня і щоб на черговому крайовому з'їзді у Вінніпезі в місяці липні можна було дати звіт з ювілею та вручити нагороди.

Рекомендуємо відділам, щоб у допомогу референткам „Променя" призначили членок, або покликали ювілейний комітет.

Нагороди будуть призначені за найбільше число придбаних передплат за посередництвом Провінціяльних Екзекутив.

Про всяку започатковану працю в справі ювілею, просимо надсилати вістки до редакції для поміщування в журналі.

Анна Холод,
голова

Люба Кут
референтка

Перша ластівка передювілейних святкувань журнала.

ЧАЙ „ПРОМІНЬ" І СВЯТО КНИЖКИ ЕДМОНТОН

В неділю 28-го жовтня по обіді в авдиторії Св. Івана, відділ С.У.К. при катедрі Св. Івана в Едмонтоні святкував Свято Книжки і Чай на „Промінь" при участі великого числа членок і гостей.

Програму відкрила і керувала Галина Безначук-Смирнів, освітна референтка. Вона підкреслила важливість журнала „Промінь" і також важливість святкувань Свята Книжки. Привіт від відділу передала голова — Джерелдін Наконечна. Слідувало слово Марії Лазарук. Вона промовляла про „Промінь" — щоб його передплачували, читали і піддержували фінансово. З огляду на надходяче 25-ліття „Променя" і щоби забезпечити журнал на дальші роки, вона пропонує, щоб членки С.У.К. складали по 25.00 долярів на пресовий фонд. (Одного доляра на кожний рік). Тоді слідував спів школярів Рідної школи під проводом Іванни Хижан.

Наталка Мельничук дала короткий перегляд книжок виданих Союзом Українок Канади. Також щоб членки купували їх для себе і для їх родин. Слідувала фільма „Про лисичків", котру видали Гурток Український Дитячий Розповідний Театр. Учасники цього фільму, це молоді учителі двомовних кляс державних шкіл в Едмонтоні. Орися Звоздецька-Цьона, учителька садочку пояснила дещо про театр і важливість читання книжок малим дітям.

Перед чаєм проказав молитву Владика Іван і о. Д. Лучак. Чай і солодке подали соціяльний комітет під проводом Катерини Гавриш. Цього дня в авдиторії також відбулася виставка картин Віталія Литвина з Торонто, що їх гості могли оглянути. Дитяча література була виставлена на огляд і продаж.

Програму і свято доглядав Освітньо-культурний Комітет під проводом молодої членки Галини Безначук-Смирнів, Фіона Пелех і референтка „Променя" Наталка Мельничук. Галина Безначук-Смирнів також приготовила брошурку, котра складалася з редакційної статті Наталки Когуської в першому числі журнала — Січень 1960 р. Вона також написала свої замітки про „Промінь". Ці статті вона перекладала на англійську мову.

Збирали передплати: Марія Лазарук і Леся Івасюк. Прихід з чаю 150.00 дол. пересилаємо разом із дописом.

На пресовий фонд подарували слідуючі членки: по 25.00 долярів — Надія Боднар, Марія Лазарук, Наталка Мельничук, Фіона Пелех, Леся Івасюк, Марія Прокопів ,Софія Гриник.

По 10.00 долярів — П. Малицька.

По 5.00 долярів — К. Леськів.

Разом 190.00 долярів.

Референтка „Променя"
Наталка Мельничук

**
*

Цим едмонтонським культурним святом відкриваємо сторінки ювілейних святкувань,

імпрез, ювілейних дарів, придбання передплат журнала „Промінь" у його 25-ліття.

Ми запрошуємо референток, секретарок відділів, особисто прихильниць журнала заповняти ці сторінки, бо всякий найменший прояв до співпраці, — це допомога нашому ювілейному комітетові тут на місці до якого входять: Єлисавета Б і л и ч — Провінційна референтка „Променя", добродійка Леся Удод — референтка освіти Союзу Українок і Нелі Міщук, — референтка „Променя" при відділі Лесі Українки у Вінніпезі.

На цьому місці проголошуємо перші дари у зв'язку з ювілейним роком журнала.

Відділ Союзу Українок при катедрі Св. Івана в Едмонтоні з чаю і вистави	$150.00
Особисті дари — Надія Боднар	25.00
Марія Лазарук	25.00
Наталка Мельничук	25.00
Фіона Пелех	25.00
Леся Івасюк	25.00
Марія Прокопів	25.00
Софія Гриник	25.00
П. Малицька	10.00
К. Леськів	5.00
Всіх разом з Едмонтону	340.00

Кілька дарів ювілейного фонду „Променя" наспіло раніше, що проголошуємо окремо від чергового пресового фонду:

Марія Савіцька з Чиливек, Б. К., під час свого побуту у Вінніпезі, склавши візиту редакції склала, як вона висловилась „від щасливої руки ювілейний дар"	$50.00
Відділ при катедрі Св. Івана в Едмонтоні	100.00
Михайліна Нєма з Монтреалу у зв'язку із 100-річчям жіночого руху	25.00
Єлисавета Лаб'юк, Канора, Саск.	50.00
Параскевія Матвійчук, Брендон, Ман.	25.00
Марія Гонець, Монтреал	25.00
Відділ ім. О. Кобилянської — Редвотер Альберта	25.00
Відділ ім. Кн. Ольги, Стінен, Саск.	25.00
Марія Качура, Линкольн, Онт.	25.00

Сюди включаємо нові передплати

Анна Баклащук, Овкборн, Ман.	1
Наталка Мельничук, реф., Едмонтон	2
Н. Микитюк, Вернон, Б. К.	1
Єлен Цуркан, реф., Стінен, Саск.	1
Павліна Останович, Саскатун	1

Скромний початок з надіями на дальші успіхи. Нових читачок щиро вітаємо, а референткам і членкам доброї волі, сердечне спасибі.

Редакція

ЛИСТ ВІД МИХАЙЛІНИ НЄМОЇ

Є листи, які викликують велику радість і пошану за їх особливість. Пані Михайліна, довголітня заслужена членка Союзу Українок відділів Союзу у Монтреалі, референтка „Променя" у минулому переборола важку недугу частинного паралічу, пише до редакції „Променя", що є для неї надалі дорогим:

„Дорога Пані Когуська! Я бажаю Вам доброго здоров'я, як добра приятелька. Я чуюся багато ліпше. Мешкаю тепер в Українській Резиденції. Тут досить гарно. Мешкає тут багато людей і всі дуже добрі. Є з ким поговорити. Тут маємо в дирекції наших жінок і мужчин. Спеціяльно наші пані Р. Чумак, О. Русін, О. Височанська. Вони щораз тут доглядають.

Дорога Пані Редакторка! Я тут залучую 25.00 дол. на пресовий фонд журнала з нагоди 100-річчя жіночого руху.

Бажаю сил, дальших успіхів у Вашій праці. Щасти Боже!"

Чи не думаєте, що радісно читати рядки, писані рукою ,якій повернулась влада? А за дар щира подяка дорогій Союзанці.

ПРИГАДКА

Наближаються Різдвяні Свята, обміна подарунків. Найбільше тривалим подарунком буде нова передплата „Променя" для приятелів та знайомих. Це буде цінним подарунком не лише для видавництва „Променя", цілій організації С.У.К., але й новим читачам, які будуть вдячні кожного місяця в році тим, що подарували їм наш славний журнал.

Інші святочні подарунки для „Променя', це привіти, побажання не лише від відділів С.У.К., але й від читачів. Побажання можуть бути з нагоди різних ювілеїв, в пам'ять померших та пожертви на пресовий фонд.

Зближаємося до відзначення 25-річчя існування „Променя", головно збільшення передплатників та фінансового забезпечення для нього на слідуючих 25 років.

Подумаймо над можливостями започаткувати Фундацію, приходи з відсотків могли б бути призначені на „Промінь", Музей та на організаційні потреби Союзу. Наше жіноцтво має силу, додавши ще й побажання і будучність може бути забезпечена.

Люба Кут, референтка

НАШИМ ДІТЯМ

К. Перелісна

Снігуронька

Снігуронько білесенька,
Іди до нас сюди,
Сніжиночок-пушиничок
З собою приведи!

У нас сьогодні весело,
Ялинка он яка —
Зелена, кучерявая,
Висока та струнка!

На ній, на кожній гілочці
Вилискують зірки
І янголи, і дзвоники,
І зайчики й грибки.

І хлопчики із зіркою
Співають колядок...
Приходь до нас,
Снігуронько,
Побався між діток!

— Мене ви, діти, кликали,
І я до вас прийшла,
Сніжиночок-пушиночок
З собою привела.

Сніжиночки легесенькі,
Мерщій сюди летіть,
Завийтесь у таночкові,
Діток повеселіть!

К. Ушинський

Умій почекати

Жили собі брат і сестра — півник та курочка.

Побіг півник у садок та й почав клювати зеленісіньку смородину, а курочка й каже йому:

— Не їж, півнику! Почекай, поки смородина достигне.

Повник не послухався, клював та клював і наклювався отак, що насилу додому прийшов.

— Ой! — кричить півник. — Лишенько моє! Боляче мені, сестричко, боляче!

Напоїла курочка півника м'яткою, приклала гірчичник, — і пройшло.

Видужав півник і пішов у поле; бігав, стрибав, зогрівся, спітнів і побіг до ручаю пити холодну воду, а курочка йому гукає:

— Не пий, братику, почекай, поки прохолонеш!

Не послухався півник, напився холодної води, — і тут почала його трусити лихоманка; насилу курочка додому його довела.

Побігла курочка по лікаря, приписав лікар півникові гірких ліків, і довго пролежав півник у ліжкові.

Поки хворів півник, вже й зима настала. Видужав півник і бачить, що річка льодом укрилася.

Схотілося півникові на ковзанах поковзатися; а курочка й каже йому:

— Ой, почекай, півнику! Дай річці зовсім замерзнути, тепер ще лід дуже тонкий, втопишся.

Не послухався півник сестри: покотився по льоду; лід проломився, а півник — шубовсть у воду! Тільки того півника й бачили.

Перший сніжок

Літо вже минуло. Надійшла осінь, і небо стало не таке ясне, блакитне з біленькими ніжними хмарками. По ньому почали плисти хмари сиві, клуб'ясті, тяжкі, ніби чимсь випхані.

Діти вже пішли до школи, бо вже почалась там наука. Менші ходили до дошкілля. А ще менші, як була погода, забавлялись на дворі. Раз-у-раз прибігали до хати з різними запитами. Ото прибігли запитати, чому хмарки інші тепер, ніж були вліті, такі наче грубі перини і хто там під ними спить. Вдома їм оповіли, що, мабуть, туди полетіли пташечки, які злякались холоду, тож хочуть бути ближче сонця. А хмарки їх затуляють від холодного вітру — це їхні перинки.

Оного дня зовсім похолодало, а надвечір почало летіти з неба щось біленьке, наче пір'ячко. Діти вибігли на подвір'я і, радісно підскакуючи, лапали сніжинки. В минулі роки вони були ще менші і не звертали уваги на сніжок. Тепер їм усе було цікаве, тож знову побігли до хати і питали, що то за пір'ячко летить із неба. Їм відповіли, що то, мабуть, пташечки, що високо в небі, прокололи своїми дзьобками перинку, якою були накриті і з неї сиплеться пір'ячко на землю. Діти вибігли з хати і весело почали підстрибувати, лапаючи сніжинки, що сипались з неба.

Г. М.

З ПРОВІНЦІЙНОГО З'ЇЗДУ СОЮЗУ УКРАЇНОК У МАНІТОБІ

Провінційний З'їзд Союзу Українок Канади відбувся у Вінніпезі в днях 2, 3 і 4 листопада 1984 року спільно зі з'їздом ТУС, СУМК та Колегії Св. Андрея.

Перша спільна сесія відбулася в п'ятницю 2 листопада. Сесія була присвячена 100-річчю Жіночого Руху. Авдиторія була заповнена делеґатами і гостями з Манітоби, та з Едмонтону — голова крайової управи СУС пан А. Мельничук і з Саскатуну — голова Централі С.У.К. пані А. Холод. Голова з'їздового комітету пані П. Ігнаш проголосила вхід з прапорами під акомпаніямент гимнів С.У.К. і С.У.М.К.

Молитву проказав митрофорний прот. д-р Франко Керніцький, а владика Василій поблагословив З'їзд.

Після привітів, редакторка журнала „Промінь" Н. Когуська виголосила доповідь, яка була призначена на відзначення 100-річчя жіночого руху. В своїй доповіді доповідачка подала історію жіночого руху від самих початків організації Союзу Українок на рідних землях. В своїй промові доповідачка підкреслила, що щасливий той народ, що має славні історичні дати і щаслива та громада, що вміє шанувати працю своїх предків, та закликала теперішніх членів С.У.К. продовжувати працю своїх попередниць.

Голова Крайової Управи С.У.К. пані А. Холод висвітлила прозірки приготовані Централею С.У.К. для відзначення 100-річчя жіночого руху.

В концертовій програмі взяли участь: М. Осадчук і Л. Продан — дует на бандурах.

Сумківський хор під диригентурою В. Соломона проспівали прекрасно підготовлені п'ять пісень.

В суботу 3-го листопада сесія С.У.К. почалася панахидою за покійних членок С.У.К. та новопредставленої довголітньої працівниці в рядах С.У.К., бл. п. Ганки Романчич-Ковальчук. Панахиду відслужив о. О. М. Равлюк. Після панахиди голова С. Бейзик відкрила сесію, привітавши присутніх.

Слідували короткі привіти від представниць відділів у Манітобі: П. Ігнаш з вінніпегу — відділ Лесі Українки, М. Кушнірик з Вінніпегу — відділ Кн. Ольги, К. Ілюк з Толстой — відділ Кн. Ольги, М. Чубей з Роза — відділ Ольги Кобилянської, Шірд з Томсон — відділ Доньки України, М. Маюк з Давфин — відділ Лесі Українки, А. Подольська з Вайти — відділ О. Кобилянської.

Головну доповідь дала пані А. Холод на тему „Де сила народу!" В своїй доповіді шановна доповідачка А. Холод підкреслювала, що сила організації залежить від лагідної, щирої, вирозумілої комунікації в нашій організації. Закликала теперішніх членок старатися на кожному кроці підсилювати і розвивати працю нашої організації, та єднатися довкола світла смолоскипу під прапором Союзу Українок Канади. Пригадала, що в 1985 році припадає 25 років існування журнала „Промінь" і пропонувала проголосити 1985 рік — РІК ЖУРНАЛА „ПРОМІНЬ".

Після доповіді була дискусія, в якій брали участь: А. Павлик, М. Керніцька, П. Ігнаш, М. Білоус, Л. Лазарович.

Після дискусій провели збірку на організаційний та стипендійний фонди.

Після перерви на обід, який приготовили членкині відділу ім. Лесі Українки при Катедрі Пресв. Тройці в Вінніпезі, члени Провінціяльної Екзекутиви та голова Філії Музею дали звіти праці. Звіти були прийняті так як подані і голова номінаційної комісії пані П. Ігнаш подала листу осіб, які увійшли у склад Провінційної Екзекутиви, а саме: А. Стельмащук — уступивша голова, С. Бейзик — голова, П. Ігнаш — Перша заступниця голови, Г. Майба — друга заступниця голови, А. Шевель — рекордова секретарка, Н. Міщук — касирка, добр. А. Міненко — кореспонденційна секретарка (українська), Добр. М. Керніцька — кореспонденційна секретарка (англомовна).

Контрольна Комісія: Г. Романюк — відділ ім. Лесі Українки (катедра Пресв. Тройці у Вінніпезі), Марія Кушнірик — відділ ім. Кн. Ольги (Собор Св. Покрови у Вінніпезі), добр. Г. Тетеренко — відділ Л. Українки (громада Всіх Святих в Транскона).

Референтки: О. Завісляк — молодший СУМК, А. Назаревич — культурно-освітня, А. Павлик — філії музею, Г. Ґедовс — стипендії, М. Юрків — шкільництва, Е. Білич — „Промінь", К. Будзинська — жіноча рада, Д. Терновецька — архів.

Окружні представниці: Н. Матієшин — Овкбурн, Манітоба, М. Чубей — Роза, Ман., М. Білоус — Давфин, Манітоба.

Голова Номінаційної комісії (філії Музею), пані С. Петров подала склад дирекції філії Музею: А. Павлик, Л. Кутна, Д. Гаврисишин, М. Пестрак, Р. Кондра, О. Ферре, З. Крип'якевич, Г. Онуфрійчук, Г. Богонос, З. Харовська, Л. Лазарович, С. Петров.

Закінчили сесію молитвою „Достойно є...", яку проказала добр. М. Керніцька.

В неділю рано відбулася Свята Літургія в катедрі Пресв. Тройці та панахида. Після панахиди був обід, присвячений Колегії Св. Андрея. Головний промовець пан А. Мельничук — голова Крайової Управи С.У.С.

Секретарки З'їзду — **В. Мулик-Луцик і А. Шевель**

**
*

Резолюції ухвалені на Пров. З'їзді Союзу Українок в Манітобі 2,3 і 4 листопада 1984 р.

1. З нагоди гасла З'їзду „ЖІНКА-МАТИ — ОСНОВА УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДСЬКОГО ЖИТТЯ", зібрані на з'їзді Союзу Українок і його учасниці стверджують вагу жінки-матері, як виховательки покоління в збереженні ідентичности. З'їзд закликає членок матерів до необхідного і обов'язкового плекання рідної мови і культурної спадщини для наших дітей.

2. Заслухавши доповіді редакторки Н. Когуської і побачивши прозірки з коментарями, висвітлених головою Союзу Українок Канади А. Холод про 100-річчя жіночого руху; З'їзд стверджує постійну потребу знання історії жіночого руху і посилення організаційної діяльности серед членок по всіх галузях її програми, щоб забезпечити дальший розвиток.

3. На передодні 25-ліття журнала „ПРОМІНЬ" цей З'їзд закликає членство С.У.К. по відділах у Манітобі й прихильниць до серйозного приготування цього ювілею, як: до святкувань, придбання нових передплат та моральної піддержки.

В ПОШАНУ 50-ЛІТТЯ САВЕЛІ ГИШКИ

Сматс, Саск.

В неділю 19-го серпня святкуючи Преображення Господнє, після Богослуження в церкві Пресв. Тройці в Сматс, Саск. та освячення первоплодів, відбувся вдячний Молебень з нагоди відзначення 50-ліття народження пані Савелі Гишки.

По Богослуженні, родина Гишків запросила всіх присутніх до свого гостинного дому на Ювілейне прийняття.

Прот. С. Зузак привітав пані Савелю з ювілеєм півстоліття та проказав молитву перед гостиною.

Після смачного та багатого обіду, який приготовили дочки Даруся і пані Іванна Ґреґорі говорив отець парох про родину Гишків та коротко розповів про життя ювілятки. Сказав, що приїхавши до Вакавського округу впізнав панство Гишків, як добрих громадських працівників та вважає їх завжди за щирих своїх приятелів.

Савеля Гишка народилася в околиці Вонда, Саск., в родині українських піонерів Івана і Ядвиги Ксьондзинів. Вийшла заміж за Йосифа Гишку, який є активним громадським діячем та довголітнім головою Парафіяльного комітету Вакавського округа.

В родині Гишків є троє дітей — син Зенон та дочки — Даруся й Іванна заміжна за Михайлом Ґреґорі.

Пані Савеля є сестрицею в Сматс, де багато праці покладає для розвитку церковного життя у своїй громаді. Одночасно є членкою Союзу Українок Канади, відділу Ганки Романчич в Саскатуні.

Савеля є приємної та веселої вдачі, доброю дружиною свого мужа та взірцевою українською матір'ю. Також Савеля є доброю господинею та завжди любить гостити людей у своїм домі.

Отець дав признання пані Савелі за добре виховання своїх дітей в національному та релігійному дусі. Діти їхні прекрасно володіють українською мовою та бувають присутніми на кожному Богослуженні, де Зенон обслуговує священика біля Престолу. Висловив найкраще побажання для ювілятки та попросив усіх від-

співати „На Многії Літа". Опісля присутні висловлювали Ювілятці свої щирі побажання, а похресник пані Савелі, відспівав особливу пісню „Нанашка".

Під закінчення пообідньої програми пані Савеля сердечно подякувала мужеві Йосифові, дітям та родині за влаштування цього прийняття в її честь, та всім за їхню присутність та щирі побажання. Зокрема подякувала отцеві за відслуження вдячного Молебня та за його теплі слова до неї і родини.

Бажаємо пані Савелі, ще довгі літа прожити в доброму здоров'ї на втіху своєї родини і на славу та користь нашої Церкви, громади й українського народу.

Проведено збірку на пресовий фонд „Променя", яка принесла 45.00 долярів. Пожертви зложили слідуючі особи:

Йосиф і Савеля Гишки	$10.00
Михайло і Іванна Ґреґорі	10.00
Анна Романович з Принц Алберт	5.00
Марія Кінар	5.00
Марія Табачнюк з Кадворт	5.00
Марія Стефанюк	5.00
Галя Зузак	4.00
Дрібні пожертви	1.00

Діти: Зенон і Даруся подарували 20.00 долярів на кліше для поміщення в журналі „Промінь".

На „Многії літа" нашій Ювілятці.

Добр. Галя Зузак

---

4. З'їзд С.У.К. в Манітобі оцінюючи високу вартість Філії Українського Музею в Манітобі, звертається з гарячим проханням до членства і взагалі до українського громадянства, піддержувати Музей матеріяльно і морально при всяких можливих нагодах.

5. В роках підготовки до відзначення 1000-ліття хрещення України у Святу Православну віру, цей З'їзд закликає С.У.К. в Манітобі приготовлятися до цього святкування і брати участь у різних комітетах, де лише є потреба та до фінансової і всесторонньої піддержки.

6. З'їзд уважає, що участь нашої молоді по літніх оселях: як на курсах по оселях, інституціях і Колегії, нізації дати допомогу дітям учащати і використовувати виховують нам культурно-освітніх та громадських працівників на майбутнє, то З'їзд закликає батьків і органі курси.

7. З'їзд закликає членство С.У.К. в Манітобі до продовження розбудови ((Фундації СУС", щоб уможливити дальший хід програми і забезпечити розвій нашої організаційної діяльности.

ПОПРАВКА

В дописі про весняний час в Ту Гилс, Альберта в числі 11, на сторінці 21 виправляємо друкарську похибку, — має бути підписана під дописом ОЛЬГА КАЧМАР. За неувагу, просимо вибачення.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧЕРОК

Дня 25-го вересня громада УГПЦ Св. Івана Хрестителя в Бюкенан, Саск. прощала своїх довголітніх членів — Юстину і Стефана Талпашів.

Жіноче товариство, відділ ім. Лесі Українки приготовило вечерю в Народнім домі, а відтак голова церковної громади п. Адам Скорець привіз Талпашів і запровадив за стіл.

Господинею прийняття була пані Зеновія Дробот, яка проказала молитву і пояснила ціль вечорка. По смачній вечері почали коротку програму. Говорили: довголітній приятель п. Еміль Василів, п. Михайло Грицай і пані Зиновія Дробот. Пані Дробот підкреслила невтомну працю, яку обоє Талпаші віддали для Бюкенської громади. Пан Талпаш через двадцять два роки був писарем в церковній громаді і писарем-скарбником в Народнім домі, а пані Талпаш очолювала жіночий відділ Союзу 24 роки.

Три жінки — Ірина Скорець, Стефанія Дутчак і Анеля Котик відспівали дуже гарну прощальну пісню. Тоді пані Дробот вручила прощальний дарунок і всі гості заспівали „На многії літа".

Подяку склали обоє Талпаші. Пані Талпаш зворушливо говорила, дякуючи за всі роки щирої співпраці у відділі. Багато змін пережилося за той час, але все на краще. Пан Талпаш згадав, що хоч він родився в Манітобі, то ввесь свій дорослий вік пережив в Саскачевані, де учителював около 35 років, а Бюкенан уважав як дім свій.

Тепер вони переходять до міста Саскатуну на відпочинок. Час переходить, літа минають, і такі прощання стають на життєвім порядку і вони вказують на краще майбутнє.

Пані Дробот в своїм кінцевім слові попросила присутніх, щоби незабути про свою пресу. Гості зложили 80.00 долярів, які висилають на журнал „Промінь".

Зеновія Дробот — заст. голови,
Анна Олійник — писарка

ПРОЩАЛЬНЕ ПРИЙНЯТТЯ

Кемсак, Саск.

У четвер 27 вересня 1984 року, в годині 2:30 по полудні відбулося у церковній залі громади Всіх Святих у Кемсак, Саск. прощальне прийняття у честь пані Стефанії Михасів. Присутніми були 25 членок жіночого товариства ім. Софії Русової при кемсацькій парафії. Рівнож був запрошеним парох о. Мирон Позняк.

Прийняття почалося молитвою Царю Небесний, яку проказав о. М. Позняк. Після молитви о. Мирон сказав коротке слово і в імені товариства передав дарунок пані Михасів.

Жіноче товариство прийняло всіх присутніх кавою, чаєм та печевом. Коли ще всі допивали каву, пані Михасів подякувала жінкам за так гарне прийняття і продеклямувала поему „Студент" про відного студента медицини, яку написав Стефан Руданський.

Під час прийняття було сказано декілька жартів і всі присутні гарно забавилися. Після прийняття о. Мирон промовив молитву подяки — Дякуємо Тобі Христе Боже... і всі заспівали Многая літа. Також присутні попрощалися із пані Михасів і побажали їй доброго побуту у Домі Іларіона в Саскатуні, де довгочасна і активна членка кемсацької громади переселюється і де вона перебуватиме близько своєї родини.

Стефанія Михасів

Стефанія Михасів народилася 4 лютого 1899 року в околиці Мазепа, 16 миль на південний схід від міста Канори, Саск. в родині Петра і Анастасії Ягольницьких. Молода Стефанія училася в публичній школі Олеськів і любила брати участь у представленнях в околиці Донвел.

В 1918 році Стефанія вийшла заміж за учителя Николая Михасів. В їхнім супружнім житті Бог поблагословив пару Михасів двома синами — Орестом і Нестором і трьома дочками — Славкою, Христиною і Наталкою.

Панство Михасів були активними членами Української Православної Церкви і також брали участь у громадському житті. Николай займав позицію секретаря близько 20 років, а Стефанія займала головні позиції в жіночім товаристві Софії Русової у Кемсак, Саск. Пані Михасів любила читати українську пресу — „Український Голос", „Вісник" і „Промінь", а також була зацікавлена українським мистецтвом, беручи участь у церковних і народних хорах.

Свою любов до українського народу пані Михасів виявила пожертвами на Інститут ім. Петра Могили, Колегію Св. Андрея і Фонд Св. Володимира.

З РОДИННОГО СВЯТА НА „ПРОМІНЬ"

В дні 3-го вересня 1984 року в Саскатуні відбувся 50-літній ювілей подружжя п-ва В. Луциків з Радісон, Саск.

Їхня дочка Зоря Джексон з чоловіком Джеймом та дітьми Ларисою і Робертом з Оттави, Онт. і сином Дейвидом з Фінікс, Арізона, приїхали відсвяткувати це родинне свято як також близька родина п-ва Луциків з Ванкуверу, Едмонтону, Ріджайни і Саскатуну.

П-во Луцики є активними членами церкви Св. Антонія в Саскатуні. Пані Луцик давня членка С.У.К. як також бувша членка заряду Провінційної Екзекутиви Саскачевану.

З цієї нагоди дочка Зоря Джексон дарує 100.00 долярів на журнал „Промінь".

Своєю гостинною вдачею панство Михасів завжди принаджувало подорожніх українців, які знаходили свій притулок в домі Стефанії і Николая. Їхній дім у Мікадо, Саск. називали „Дім для бездомних" і багато разів там збиралися свідомі українці і вирішували різні народні справи.

За активну участь у церковному і культурному житті, пані Михасів була нагороджена Митрополичою грамотою. Улюблений муж Николай помер 19 травня, 1962 року і тепер пані Михасів оточена п'ятьма дітьми, дев'ятьма онуками і трьома правнуками.

Від кемсацької громади Всіх Святих бажаємо Вам Пані Михасів щасливого і веселого побуту в Саскатуні і бажаємо кріпкого здоров'я. На Многі літа. З нагоди цієї оказії пані Михасів пожертвувала 100.00 долярів на журнал „Промінь".

Отець Мирон

ПАРАСКЕВІЯ ШАРАНОВСЬКА

(Прощальний вечерок)

З ініціятиви пані Катерини Іванишин та при спів-участі родини, членів громади Собору Св. Софії в Монтреалі, членів Братства Християнського Милосердія та приятелів в середу 27 червня 1984 року, в залі собору Св. Софії відбувся прощальний вечерок для пані Параскевії Шарановської, котра відїхала на сталий побут до донечки Стефанії в Ванкувері.

По молебні за здоров'я пані Шарановської, який відслужив о. Ігор Куташ, настоятель собору Св. Софії, присутні зійшли до Соборової залі на перекусу яку приготовила пані К. Іванишин, а помагали пані: А. Добромиль і О. Милащук. При вході до залі хлібом і сіллю привітали пані Шарановську, пані: А. Добромиль, Ярослава Кульба (голова управи соборної громади) і п. Іван Підкаленко (голова Братства Християнського Милосердія). Слідувала перекуска, а після прощальні привіти.

В імені громади собору Св. Софії прощав пан Ярослав Кульба, який коротко перебіг життепис і працю пані Шарановської при громаді та побажав найкращого майбутнього в Ванкувері. Від Братства Християнського Милосердія промовляв голова пан Іван Підкаленко, який підчеркнув заслуги як довголітньої членки та відвідувачки хворих. Від Союзу Українок Канади, відділу ім. Доньки України, промовляла голова, пані Оксана Русин, вона також підкреслила, що пані Шарановська поверх п'ятдесять років була взірцевою членкою. Від близьких і приятелів прощав тепер бл. п. Олекса Кіпибіда. Він також побажав щастя в новому середовищі. Отець Ігор Куташ попрощав в далеку дорогу, до Ванкуверу та сказав, що пані Шарановська напевно Монтреаль ніколи не забуде і час від часу буде приїжджати до нас на відвідини. Від родини промовляла донечка Стефанія, яка заявила, що для неї особливо Монтреаль має тепле місце, бо тут виростала і проживала довгі літа. Вона рада, що мати знайде тепле місце у її домі та добру опіку і любов.

Скромно і сердечно подякувала пані Шарановська всім присутнім на вечерку, а особливо пані К. Іванишин, за приготовлення вечерка та за щирі слова сказані про неї і родину. Вона заявила, що, помимо того, що залишає Монтреаль, вона на далі остається членкою собору Св. Софії, Братства Християнського Милосердія і Союзу Українок Канади, відділу ім. Доньки України та, що по змозі своїх сил, відвідуватиме нас, бо в Монтреалі її корінь і родина.

Пані П. Шарановська, попередньо Бурич, приїхала до Канади до мужа покійного Петра Бурича. Покійний Петро був комерсантом в Монтреалі до кінця свого життя. Панство Буричі вступили через цілий час були членами громади Св. Софії, а також були й передовими членами в цій громаді. Пані Параскевія вступила в членство С.У.К., ім. Доньки

БЛ. П. КАТЕРИНА КРУГЛЯК
Едмонтон, Альберта

Ділимося сумною вісткою, що дня 30 серпня раптово упокоїлась в Бозі працьовита і добра членка Союзу Українок Канади при Катедрі Св-Івана в Едмонтоні ,улюблена мама і бабуня і дружина, бл. п. Катерина Кругляк. Хоч їй минуло 82 роки, але вона себе добре почувала. Ще в середу, 29 серпня вона їздила з сенійорами на прогульку до Смокі Лейк, разом зі своїми приятельками ділилася своїми господарськими домашніми плянами ,а в четвер її вже не було між нами.

Парастас і похорон відправлялися 3 і 4 вересня при участі багатьох знайомих і родини та приятелів. Церква була переповнена. Служили похорон о. Д. Лучак і о. В. Лакуста. Всі членки відділу прибули на парастас і так само на похоронну Службу Божу, щоб віддати дорогій членці останню прислугу, а під час відправ держали світло і прапор Союзу Українок. Хор співав панахиду.

Катерина Кругляк народилася 11

лютого 1902 року. До Канади приїхала 1939 року з сином Тарасом до свого чоловіка Михайла, який десять років вже жив і працював у Канаді. Родина замешкала в Едмонтоні. Тут їх Господь поблагословив ще двома синами близнюками — Орестом і Олесем.

До жіночого товариства Катерина Кругляк записалася 1948 року й відтоді постійно працювала. В 1971 році відділ вшанував її почесним членством Союзу Українок. Також обидвоє вони з чоловіком були нагороджені почесним членством і в громаді Св. Івана за постійну працю і жертвенність.

Катерина Кругляк, висловившись за Святим Письмом, була як „сіль землі". Кілька років була заступницею голови в заряді, а найбільше працювала, майже постійно, в місячних комітетах. Вона ніколи не відмовлялася подати помічну руку потребуючим. В добродійному комітеті вона усе була на поготові, щоб відвідати хворих, чи це було в лікарні чи в домі старших громадян, чи в приватних домах.

Катерина Кругляк була взірцевою мамою і бабунею. Виховала своїх синів Тараса, Ореста і Олеся на добрих громадян цього краю. Вона втішалася гарними і добрими невістками, усі її поважали і шанували і між ними панувала любов одні до одних. Раділа вона також дев'ятьма внуками. Внуки несли її тіло до місця вічного спочинку.

По похороні люди були запрошені на поминальний обід до авдиторії Св. Івана. Жіноче товариство все приготовило так, як вона за життя бажала. По обіді прот. Д. Лучак попросив голову громади п. П. Прокопа, який склав співчуття мужеві Михайлові і родині по втраті дружини, мами і бабуні. По цім слідувало коротке слово голови відділу Союзу, пані Дз. Наконечної, яка висловила співчуття родині і піднесла працю Покійної, так само коротке слово співчуття висловила пані І. Репка — голова сеньйорів.

На закінчення старший син Тарас усім сердечно подякував за таку гарну прислугу його покійній матері. Дякував за картки співчуття, за пожертви, за прекрасні квіти, кілька разів його очі заливалися сльозами... Після промов люди підходили до стола і встаючись складали співчуття.

Покійній Катерині нехай буде вічна пам'ять!

Марія Лазарук.

— — —

Нев'янучий вінок у світлу пам'ять Катерини Кругляк на журнал „Промінь" склали:

По 70.00 дол.
Михайло Кругляк, чоловік покійної.
По 30.00 дол.
П-во С. Папуга.
По 25.00 дол.
Родина Кругляків, Наталка Фарина, Фіона Пелех, п-во М. С. Вайлдгус.
По 20.00 дол.
В. Мельничук, п-во Д. Кубрак.
По 15.00 дол.
Лусі Голубіцька.
По 10.00 дол.
Надія Гиманик, п-во І. Єренюк, Ольга Ганночко, Гафія Янішевська, Михайло Магус, п-во В. і Д. Наконечні, Джені Магас, Д. Ковалишин, Д. Пронюк, С. Обуховська, Катерина Рожак.
По 7.00 дол.
О. Воземерська.
По 5.00 дол.
П. Калет, М. Лазарук, М. Крікливеч, Ю. Лучак, Д. Кортан, А. Дж. Данилович, М. Сулима, Г. Райчиба, Н. Сенів, Ровз Фарина, А. Особа, Є. Ханасик, М. Школяр, А. Ґреґорі, п-во Д. і К. Гоґден, п-во Р. і В. Фарина, п-во А. Мейоровські, А. Токарик, Софія Гриник, Емма Верхомин, Ліна Леськів, К. Гарасим, Рахіля Скакун, М. Хом'як, Є. Г. Євчук.
По 3.00 дол.
П. Малецькі.
По 1.00 дол.
А. Сліпец.
Р а з о м $501.00

України, а муж Петро, був активним членом комітету Рідної школи при церкві, бо мав два сини і донечку, які учащали до школи. Тоді в Канаді були часи депресії, а бувши комерсантом, він віддавав весь вільний час, а також допомогав і фінансово, щоб Рідна школа існувала та продовжувала виховувати наших дітей. Найстарший син Іван був першим провідником відділу СУМК у Монтреалі в 1935 році, а також був інструктором українських танків, школи В. Авраменка. Другий син(покійний Василь), так як брат Іван і сестра Стефанія, були вихованці Рідної школи та членами організації СУМК і співали в церковному хорі. По смерті мужа Петра пані П. Бурич вийшла заміж за Лукаша Шарановського, який також відійшов у вічність пару літ пізніше.

Громадяни собору Св. Софії та приятелі бажають пані Шарановській щасливого життя на новім місці у Ванкувері при своїй доньці Стефанії Ґанджел.

Збірка з цього вечорка принесла 150.00 дол. з яких призначено: на журнал „Промінь" — 50.00 дол., на „Український Голос" — 50.00 дол. і на Колеґію Св. Андрея — 50.00 дол.

Учасниця

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У незабутню пам'ять дорогого вуйка, бл. п. архипресвітера д-ра Семена Савчука, який відійшов від нас у вічність 28 жовтня 1983 року і його добродійки Ольги — упокоїлась 15 червня 1976 року, складаємо в їх світлу пам'ять нев'янучі вінки і засилаємо 25.00 долярів на журнал „Промінь". Вічна їм пам'ять!

Сесилія і Іван Хриптул з родиною, Едмонтон

— — —

У світлу пам'ять моїх покійних родичів (батьків) Йосипа і Софії Стельмащуків, піонерів містечка Спеден в Альберті, які були сильними провідними людьми в культурному і громадському русі, в їх незабутню пам'ять кладу нев'янучий вінок і засилаю 52.00 дол. на журнал „Промінь".

Марія Орчук, Ґренд Прері, Альберта

— — —

Кладемо нев'янучий вінок у пам'ять Дмитра і Михайла Ґребів, які відійшли у вічність або разом несподівано в трагічному випадку 20 жовтня 1984 року, замість квітів, складаємо в їхню пам'ять 15.00 дол. на журнал „Промінь".

Василь і Марія Жук, Прісвил, Саск.

— — —

Складаю нев'янучий вінок на свіжу могилу Йосифа Войтюка, який упокоївся 13 жовтня 1984 року у Саскатуні, в його незабутню пам'ять засилаю 10.00 дол. на журнал „Промінь".

Пам'ять про Покійного завжди буде у моєму серці.

Кароля Демійон, Нью Вестмінстер, Б. К.

— — —

У п'яту річницю смерти нашої дорогої мами, бл. п. Василини Никіфорук, яка відійшла від нас на вічний спочинок 19 листопада, 1979 року, в їх незабутню пам'ять, замість квітів на могилу посилаємо 25.00 дол. на журнал „Промінь".

Син Стефан і невістка Юлія Никіфоруки, Скарборо, Онт.

— — —

Висловлюємо найщиріші співчуття Тетяні Лазарович по втраті дорогої сестри Стефанії Радик, яка упокоїлась в Торонто 26 жовтня 1984 року й засилаємо 15.00 дол. на журнал „Промінь". Покійній вічна пам'ять!

Ольга Райчиба, Марія Косташ і Марія Сулима, Едмонтон

— — —

Кладемо нев'янучий вінок у світлу пам'ять і на свіжу могилу незабутньої довголітньої працівниці Союзу Українок Канади, бл. п. Ганки Романчич Ковальчук.

Дорога Союзанко! Ти лишила нас і Твого місця ніхто не заповнить між нами. У пам'ять покійної Ганки складаємо 90.00 дол. на „Промінь".

Софія Василишин, Розалія Ґовда, Анна Ґреґорі, Анна Данилович, Стася Порайко-Зварич, Леся Івасюк, Емілія Косташ, Тетяна Лазарович, Марія Лазарук, Ольга Райчиба, Анастасія Шемелюк-Радомська, Параня Саламандик, Рахиля Скакун, Марія Сулима, Анна Токарик, Емілія Федерак, Марія Чернецька, Варвара Шандро.

Едмонтон

У незабутню пам'ять мого дорогого мужа, бл. п. Корного Шевадуцького, який упокоївся 10 жовтня 1974 року, замість китиці квітів на його могилу, складаю 8.00 дол. на журнал „Промінь". Вічна йому пам'ять!

Настя Шевадуцька, Росбирн, Ман.

— — —

У перші роковини смерти нашого дорогого незабутнього мужа, батька і дідуся, бл. п. Михайла Сакундяка, який упокоївся 28 жовтня 1983 р., у світлу пам'ять покійного кладу нев'янучий вінок і засилаю 30.00 долярів на журнал „Промінь".

Дружина Анна Сакундяк з родиною, Саскатун

— — —

Замість китиці квітів на могилу моєї дорогої мами, бл. п. Марії Божик-Мацури, складаю 25.00 долярів на журнал „Промінь".

Стефанія Олександер, Мус Джо, Саск.

— — —

Членки відділу ім. Лесі Українки в Редфілд-Рішард, Саск. кладуть нев'янучий вінок на свіжу могилу заслуженої почесної членки бл. п. Югасі Дмитрук, яка упокоїлася 8 жовтня 1984 року, в її світлу пам'ять складаємо 25.00 дол. на журнал „Промінь".

За управу відділу

Є. Настюк, голова. О. Ковальська, секр.

— — —

У незабутню світлу пам'ять моїх дорогих родичів, бл. п. Николи і Параскевії Слижук, складаю 100.00 дол. на журнал „Промінь".

Дочка Марія, Давфин, Ман.

— — —

У другу річницю упокоєння мого незабутнього і дорогого мужа, бл. п. Михайла Ґрекула, який відійшов від нас у вічність 26 грудня 1982 року, в його світлу пам'ять складаю нев'янучий вінок і засилаю 50.00 дол. на журнал „Промінь". Вічна йому пам'ять!

Дружина Марія Ґрекул, Ту Гилс, Альберта

— — —

Замість квітів на могилу нашого дорогого брата Павла Ґабриша, який відійшов 12 листопада 1968 року, складаємо 10.00 дол. на журнал „Промінь".

Сестра Михайліна і швагер Роман Дем'янюки, Кемрось, Альберта

— — —

У перші роковини упокоєння нашого дорогого брата Александра Ґордея, який відійшов від нас у вічність 19 листопада 1983 року у Вегревил, Альберта, шануючи його світлу пам'ять складаємо на нев'янучий вінок і засилаємо 20.00 дол. на журнал „Промінь". Вічна йому пам'ять!

Сестра Парасія Калет з родиною, Едмонтон.

— — —

У день Різдва Христового згадуємо п'яті болючі роковини упокоєння нашого дорогого сина Ларія Олексина, який відійшов на вічний спочинок у нещасливому випадку на 23-му році свого життя. Молимо Бога, щоб прийняв його душу де всі праведні спочивають. Замість китиці троянд засилаємо 15.00 дол. на „Промінь". Вічна йому пам'ять!

Олекса і Докія Олексини, сестри і брат Джері, Ст. Джулієн.

БЛ. П. СОФІЯ КУШНІРУК
Винярд, Саск.

У неділю 22 липня 1984 року упокоїлась на 82 році життя бл. п. Софія Кушнірук.

Дочка Гната й Анастасії Лисиків, Софія народилася 10 січня 1902 р. в селі Адамівка, повіт Радихів, Західня Україна. Одружилася 20 лютого 1921 року з Іваном Кушніруком. Приїхали вони до Канади в 1928 році з молодим сином Мелетієм і поселилися на фармі коло Елфрос ,Саск. Син Мелетій ще займається господаркою на тій самій фармі. До 1948 року вона була на фармі, а відтак до 1960 року вона їздила з чоловіком — бо він працював на залізній дорозі в СПР, куди робітників часто переносили з місця на місце. Після його відходу на пенсію в 1960 році вони купили хату і оселилися у Винярд, Саск., де Софія жила до смерти.

Покійна Софія була людиною дуже релігійною. Працювала вона постійно для своєї Церкви із чоловіком їздила на з'їзди і церковні собори, коли могла. До своєї смерти була активна членка Винярдського відділу Союзу Українок Канади. Вона була людиною щирою, гостинною, а її дім був відкритий для всіх; своїми пожертвами і сміхом веселила вона свою родину і приятелів.

Перед нею відійшли у вічність її брати — Йосиф і Григорій та сестра Текля Кравчук.

Покійна залишила в глибокому смутку чоловіка Івана, синів з дружинами: Мелетія і Стефанію, Славка і Дарусю, Тараса і Варвару; 11 внуків і 11 правнуків, багато дальших родичів і приятелів.

Панахиду відслужив о. Володимир Макаренко в середу 25 липня, а на другий день відслужив Похоронну Службу в церкві Різдва Пресвятої Богородиці у Винярд, Саск. Після похорону, під час поминального обіду о. Володимир висловив подяку від родини і всім присутнім.

Нехай Господь Бог оселить душу покійної в царстві небеснім.

Вічна їй пам'ять!

БЛ. П. ВАСИЛЬ МАЛЮТА
Давфин, Ман.

Ділямося сумною вісткою, що в суботу 23-го червня, 1984 р. упокоївся в Бозі в Давфинській загальній лікарні Василь Малюта, прожившн 91 років свого трудолюбивого життя.

Народився Василь в селі Іванкова, в Західній Україні, син Федора Малюти і Марії (з роду Зібрицька). Приїхав до Канади разом з батьками в 1900 р. Поселились в околиці Драй Ривер, Ман. Тут же прожив свій молодечий вік під добрим наглядом батьків. Замолоду почав працювати в фармерів в Ніпаві і Мінедозі, Ман. Наколи заробив трохи гроша, то і пляни життєві настали. В 1917 р. в Драй Ривер — Василь одружується з Михайлиною Прокопович. Молоде подружжя за якийсь час переселюються до околиці Поступ, Ман. Там набувають гомстед і рівночасно Василь працює на залізничній дорозі С. Н. Вже в 1925 році управляв крамницею загальних товарів в Мерідейл. В 1927 році почалася будова церкви Свв. Апп. Петра й Павла на Мерідейл, Ман. Василь був промотором — основоположником і будівничим цієї церкви. Опісля переноситься в околицю Шортдейл, Ман. Тут також засновує крамницю і управляє почтою. Не жаліє також в щедрих датках на Народний Дім (Українську школу). В цій околиці проживає до 1952 року. Громада за цей час гарно розвивалась. В 1953 році набуває крамницю „Молл Департмент" в Давфині, яким управляв аж до 1976 року, коли вже відійшов на заслужений відпочинок. Живши в Давфині, не жалував щедрих пожертв на місцеву церкву Св. Юрія — від першого дня перебування в Давфині був вірним членом цієї громади. За його щиру працю і пожертви, громада нагородила його почесним членством. Був покійний також діяльний в різних організаціях при громаді та Церкві і Народньому Домі. Останньо перебував вже в домі під доброю опікою дружини Михайлини.

Був теж довголітнім членом Тов. Канадських почтарів. Меценатом-фундатором Колегії Св. Андрея у Вінніпезі. Добрим мужом, батьком, дідусем та громадянином — вірним Канадійської держави!

Залишив в глибокому с м у т к у: Дружину Михайлину, сина Федора і невістку Розалію в Флин Флон, Манітоба. Дочки: Ольгу Бойчук в Ґрендв'ю, Манітоба і Стефанію та зятя Володимира Лилик в Давфині, шість внуків вже на різних позиціях по Канаді. Померли передше дочки: Альма в 1927 р., Марія Тижук в 1969 р.

Похорон небіжчика відбувся за таким порядком: В понеділок вечером 25 червня, 1984 р. в похоронному заведенні Стрільчука в Давфині — була відслужена Панахида з участю всеч. отців: о. прот. Євгена Стефанюка (колишнього пароха) і теперішнього пароха о. прот. Євфимія Труфина.

У вівторок, 16-го червня, 1984 року у церкві Св. Юрія відбулося Заупокійне Богослуження о 10 год. ранку. Брали участь тіж самі священики і діяки та багато молящих з різних околиць. Проповідував на Панахиді і під час Служби Божої Всеч. о. Є. Стефанюк. Прощальне слово про небіжчика сказав Всеч. о. прот. Є. Труфин.

Після похоронних відправ відбувся поминальний обід в пам'ять покійного Василя в авдиторії української православної церкви Св. Юрія. Під час програми промовляли обидва священики, і син Федір зложив щиру подяку всім учасникам похорону. Згадав в своєму слові про добродушність батька та подякував священикам, особливо Всеч. о. Є. Стефанюкові за його труд, що прибув з Гасе, Саск. на похорон, дякам та співакам-хористам, труноносцям, братчикам та сестрицям, жіночому Товариству за видання обіду, за печево, квіти, картки співчуття і за всі добрі діла всім, що спричинилися допомогти в цьому сум-

БЛАЖЕННОЇ ПАМ'ЯТИ ДОБР. МЕЛАНІЯ МЕЛЬНИЧУК

Ділимося з громадянством сумною вісткою, що в суботу 28-го квітня, 1984 року упокоїлася в Бозі у Веґревільській загальній лікарні бл. п. добродійка Меланія Мельничук, прожившн 86 років свого трудолюбивого життя. Народилася Меланія в селі Суховерхів, Чернівецького повіту, Буковина, дня 19 січня, 1898 р. в родині Константина й Емілії Євстафієвич. Учащала до народньої школи в рідному селі, пізніше в учительському семинарі в Чернівцях. Вийшла заміж за Василя Мельничука 19-го лютого 1922 року в селі Суховерхів. Пізніше разом з мужом і дітьми пробували в різних місцях й околицях на Буковині й Румунії.

Коли Василь закінчив Богословський факультет при Чернівецькому університеті і висвятився в священики 20 серпня 1931 року в Чернівцях — разом з родиною перебувають в різних околицях-парафіях на Буковині. В 1940-му році еміґрують на Захід до Німеччини. Там перебувають якийсь час в таборах для переселенців. В 1942 році о. прот. Василь обслуговує парафії на Холмщині в юрисдикції бл. п. Митрополита Іларіона. Через воєнні дії на Холмщині, родина виїжджає до Кракова, Польща на якийсь час. Пізніше перебувають в Австрії в різних місцевостях, а в 1949 році виїжджають до Канади, до свого односельчана В. Коштури до Ґлендон, Альберта. В Канаді о. прот. Василь Мельничук обслуговує ряд парафій в Альберті, Саскачевані та Манітобі. Була покійна дуже лагідної вдачі, тому все ділилась в найкращій згоді. Де тільки була на парафіях, допомогала о. Василеві в його душпастирській праці, а найголовніше, доброю порадою та прикладним життям для сестрицтва, де тільки перебувала за час свого життя.

Покійна добродійка Меланія була доброю людиною в повному значінні цього слова. Жертвенною на добродійні цілі, нашу пресу, вчащала на Богослуження стільки її сили дозволяли. Останньо в протязі три місяці перебувала в домі для сеньйорів у Веґревил, Альберта. Після упокоєннння бл. п. о. прот. Василя жила під добрим доглядом дочки і зятя Зубрицьких у Вегревил — у власному домі. Упокоїлась добродійка Меланія в суботу 28-го квітня, 1984 року у лікарні міста Веґревил.

Похорон покійної відбувся за таким порядком: у вівторок 1-го травня відбулося в похоронному заведенні В. Федуна у Веґревил, для родини оглядання. Вечером о годині 8:00 була Панахида в церкві Св. Володимира з у ч а с т ю священиків: прот. Ярослав Пук (парох), митр. прот. Дмитро Лучак з Едмонтону, і прот. Є. Труфин (зять покійної) та прот. П. Зубрицького з Ту Гиллс, Альберта. Були присутні і достойні добродійки згаданих отців. Велике число вірних, що віддали останню прислугу покійній Меланії. Жінки несли прапор і вінок, також від родини наймолодший внук І в а н к о Зубрицький.

Співав мелозвучно сумним напівом хор під управою Антона Ленкавського.

В середу 2-го травня, було відслужено Заупокійне Богослуження і Похорон в церкві Св. Володимира у Веґревил о годині 10:00 ранку. Служили отці: Я. Пук, який знову проповідував — дуже чутлива його проповідь і о. Є. Труфин, який асистував у відправі.

Похоронено покійну біля бл. п. о. Василя на місцевому цвинтарі. Після похоронних відправ відбувся поминальний обід в Народньому Домі. Під час обіду промовляли: добродійка Анна Пук — від Жіночого Товариства — в дуже співчутливій формі і щирими словами попрощала в імені Жіночого Товариства, в якому покійна була членкою через 14 років під час замешкання у Веґревил. Останньо вже відзначена почесною членкою за довгі роки в Товаристві. Промовляв також о. Ярослав Пук — парох та зять покійної о. Є. Труфин від родини — зложив подяку загально, а зокрема зложив подяку всім — зять Орест Зубрицький.

Покійна залишила в смутку: сина Святослава в Чернівцях — невістку Мирославу і внука Ігоря (Україна). Дочки: добр. Емілію і зятя прот. Є. Труфина в Давфин, Ман., Меліту і зятя Ореста Зубрицьких і внуків: Корнель, Роман і Іванко у Веґревил, Альберта. Внуків: Миколу Труфин в Сан Хозе, Каліфорнія та правнуку Адріянну і дружину Роксану, Ігор в Ванкувер, Б. К., внуку Меланію з мужом Богданом Середа в Торонто.

П О Д Я К А

Почуваємось до християнського обов'язку при цьому зложити щиросердечну подяку Всечеснішим Отцям, котрі служили в часі Панахиди і Похорону, дякам, Добродійтруноносцям, Жіночому Товариству, церковній управі, братчикам, сестрицям і всім учасникам похоронних відправ за: прислугу, участь і поміч, яку подали нам в часі нашої невіджалованої втрати нам всім дорогої мами, бабусі, сестри, добродійки Меланії Мельничук. За все ваше благородне діло: Щиро вдячна родина.

Нехай Господь нагородить Вас за це сторицею. Вічна пам'ять покійній!

Родина

ному обряді — відпровадження на місце вічного спочинку на цвинтар, за пожертви на Нев'янучий вінок в пам'ять небіжчика і за всі слова потіхи священикам і знайомим. Друзям, з приводу цієї сумної оказії, дружина і родина покійного зложили із завіщання в п а м ' я т ь покійного: на місцеву церкву Св. Юрія — 1,000.00 долярів, на Колеґію Св. Андрея — 2,000.00 долярів, на „Український Голос" — 50.00 долярів, на пресовий фонд „Вісника" — 50.00 долярів і на журнал „Промінь" — 50.00 долярів.

ОЄТ.

ЗМІСТ XXV РІЧНИКА

Есеї, нарисини, оповідання

число стор.

Т. Горохович — наші січневі святкування ... 1— 3
Наталена Королева — Національний славень і сила приспаних почувань ... 1— 6
Ольга Кобилянська — Лісова мати ... 1— 7
Т. Горохович — Леся Українка і Ольга Кобилянська — квітка лотосу і квітка-ломикамінь ... 2— 5
Ольга Кобилянська — Лісова мати ... 2— 6
Уляна Пелех — Євген Сверстюк — шукач джерел духовного оновлення народу ... 2— 9
Уляна Пелех — У літньому саду в Петербурзі ... 3— 1
Антін Рудницький — Жінка в українській музиці 3— 3
Улян Пелех — Євген Сверстюк — людина яка любить правду ... 3— 7
Н. К. Великдень — найбільше рокове свято ... 4— 1
Антін Рудницький — Жінка в українській музиці 5—13
Улян Пелех — Іван Світличний — Оборонець гідности і прав народу ... 4— 4
Т. Горохович — Ми і наші матері ... 5— 1
Наталена Королева — Нерушима стіна ... 5— 5
Я. Курдидик — Три парі очей ... 5— 5
Уляна Пелех — Іван Світличний — поет лицар, творець сили духу серед насильства ... 5— 7
Антін Рудницький — Жінка в українській музиці 7-8—13
Уляна Пелех — Олесь Бердник — квіт духовости поневоленої України ... 6— 3
Антін Рудницький — Жінка в українській музиці 6—10
С. Г. Н. — Кілька хвилин у Ольги Кобилянської 7-8— 4
Олесь Бердник — Заповіт Христа ... 7-8—11
Антін Рудницький — Жінка в українській музиці 7-8—13
Уляна Пелех — Олесь Бердник — Ні квіт його духовости не може зів'янути ... 9—11
Іванна Чорнобривець — Гірська принцеса ... 10—12
Михайліна Рошкевич — Про Ольгу Кобилянську 11— 3
Уляна Пелех — Олесь Берддник — мислитель, утопіст, містик футуролог ... 11— 5
О. Кобилянська — Д-р Софія Окупевська-Моравчевська ... 12— 9
Уляна Пелех — Олесь Бердник — Ісповідник творчости ... 12— 9

З відмічених біографій

Оля Завісляк — Докія Черевик — голова Комітету Українок Канади ... 2—14
Приятелька родини — Леся Федейко ... 3— 5
Приятель — Уляна Головач-Амійот М.А. ... 3— 6
Відзначення заслуженої Фівонії Пелех ... 3—12
Скромні піонерки сучасниці — Т. Кравчук — Р. Томащук ... 3—18
Ф. П. — Заслужене відзначення Анни Данелович 4— 7
Єлисавета Василів — Христя Алчевська ... 5—12
К. Т. — Михайло Грушевський у його 50-річчя смерти ... 6— 8
(нк) — Княжий дар з нагоди 100-річчя жіночого руху ... 8—14
М. Могильницький — Княгиня Ольга ... 7-8— 1
Т. Г. — Софія Русова ... 7-8— 9
П. Григор — Вшанування Надії Крищук ... 7-8—18
Микола Думка — Найдавніша жінка-лікар Русі ... 9—18
Єлисавета Василів — Анатоль Сивдницький ... 11—11

З жіночого руху

Анна Троян — Українські жіночі організації в майбутньому ... 3—13
Ганна Мандрика — Жіночий рух ... 4— 3
Єлисавета Василів — Христина Алчевська ... 5—12
Н. К. — Століття жіночого руху ... 6— 1
Савеля Стечишин — З нагоди 100-ліття українського жіночого руху ... 7— 3
Мілена Рудницька — Співпраця Івана Франка над „Першим вінком" ... 7— 5
Т. Г. — Софія Русова ... 7-8— 9
Т. Горохович — Український Жіночий Конгрес 1934 — вияв сили організованих українок ... 9— 3
Н. К. — Союз Українок Канади у сторіччя жіночого руху ... 10— 3
Н. К. — Ольга Кобилянська і жіночий рух ... 11— 1
Іванна Дженіс — Повідомлення про свято жін. руху в Едмонтоні ... 11— 9
Ярослава Кіналь Н Українське Центральне Товариство Союзу Українок ... 12— 3

English Section

Lydia Kasianchuk — Pat Pelech — Innovative Weaver ... 1—11
Helen Raycheba — Women's Human Rights and Pornography ... 2—16
Jobs Fund Grants $1.7 million to Ukrainian Heritage Centre ... 2—18
Helen Raycheba — Special Committee on Pornography and Prostitution ... 3—15
Halyna Melnyk — Some Highlights of the World Congress of Free Ukrainians ... 3—17
Helen Raycheba — You've Got a Long Way to go yet, Baby ... 4—15
Halyna Melnyk — Womens Participation in the World Congress of Free Ukrainians ... 4—16
Helen Raycheba — Oksana Meshko ... 5—15
Miss Kiev Princess Pageant ... 5—18
Helen Raycheba — Ordeal of Oksana Meshko Continues ... 6—15
Florens Romanchuk — Grief on Land use Conservation ... 7-8—15
Helen Raycheba — We Were All Hoping and Gone Away ... 9—15
Mary Oryschuk — Women Right and Women Journalist ... 10—15
Helen Raycheba — Mary Lobay, Chairman of the Edmonton Police Commission ... 10—17
Prof. G. W. Simpson — Hrushevsky, Historian of Ukraine ... 11—13
Danovia Stechishin — Ukrainian Dances ... 11—18
Helen Raycheba — Petticoat Burners Want the Vote ... 12—15
He'en Raycheba — April 17, 1985 is Around the Corner ... 12—17

Народне мистецтво, музей

Софія Степанюк — Музей Союзу Українок Канади ... 4—14
В. Литвин — Український Музей Канади, Онтарійська Філія ... 7-8—20

Софія Степанюк — Музей Союзу Українок Канади — Онтарійська філія ... 10—14
С. Скрипник — Вистава весільних вінків ... 10—10

Нашим дітям

Я. Вільшанка — У Святий Вечір ... 1—13
Іванна Савицька — Чудо різдвяної ночі ... 1—13
Анатолій Качан — Йде зима ... 1—13
„Готуйсь" журнал — Правдива приязнь ... 2—21
В. Скоморовський — кажуть люди ... 3—20
В. Скоморовський — Хто гаптує вишивки ... 3—20
Наталя Забіла — Ластівки ... 3—20
К. Перелісна — Христос Воскрес ... 4—20
Микола Угрин-Безгрішний — ... 5—19
Іванна Савицька — Наша хатка ... 5—19
Бабуся — Моїй мамі ... 5—19
Микола Лисич — Матіоли ... 5—19
Володимир Ладижець — Ялиці ... 6—19
Іванна Савицька — Казка про півника і мишу ... 6—19
В. Ладижець — Вівці йдуть в полонину ... 7—19
Українська народня казочка ... 7—19
Мартуся Білик — В школі ... 9—20
Народня казка — Ряба курочка ... 9—20
П. Грабовський — До школи ... 10—22
Світлана Кузьменко — Чому Лесик любить Україну ... 10—22
І. Рісмане — Заєць-Сонько ... 10—22
Н. Саконська — Де мій пальчик ... 10—22
К. Перелісна — Черевички ... 10—22
Брати Гріми — Горщик каші ... 11—12
М. Рильський — Квіти друзям ... 11—12
Світлана Кузьменко — Живуть з нами разом ... 11—12
К. Перелісна — Снігуронька ... 12—20
Г. М. — Перший сніжок ... 12—20
К. Ушинський — Умій почекати ... ???

Поезії, вірші

Богдан Кравців — Христос Родився ... 1— 2
Б. Вістовий — Зійшла зоря ... 1— 4
М. І. Мандрика — Київ ... 1— 4
Андрій Гарасевич — Народився Христос ... 1—10
Леся Українка — Хотіла б я піснею стати ... 2— 1
Ганна Черінь — На Великдень ... 4— 2
Олекса Стефанович — З Волинських сонет ... 4— 2
Ліна Костенко — Княжа гора ... 4— 2
Олекса Стефанович ... 4— 8
Микола Щербак — Київ до Св. Володимира ... 4— 8
Олена Пчілка — Волинські спогади ... 9— 1
Яр Славутич — Сеник, Світлина, Мешко ... 9—10
К. Чорна — До України ... 10—12
Олександер Олесь ... 10—12
Ніна Кузьменко — Сонце ясне промінням своїм 12— 7

Репортажі, рецензії

Н. К. — Про відбутий конгрес ... 2— 1
Вшанували уступившу голову ... 2— 4
П. Саварин — В „Альбом Вадима Доброліжа" ... 2— 4
Т. Б. Авторський вечір Ніни Мудрик-Мриц ... 2—12
Крайова конференція Комітету Українок Канади (а б) — Виставка картин К. Кричевської-Росандич та тканин Петрусі Пелех ... 2—13
О. Розумна — Стипендії Альфи-Омеги ... 2—20
Анна Троян — Українські жіночі організації в майбутньому ... 3— 2
Вісті з Централі Союзу Українок ... 3—13
Н. Ш. — З головнішого на конференції СУС ... 4— 8
„Дослідження з історії України" — появилася книга Євгена Крамара ... 6—12
Н. К. — З нарад ювілейного комітету святкувань 1000-ліття ... 6—13
Конвенція Національної Жіночої Ради у Ванкувері ... 7-8— 8
Голова Союзу Українок в Брит. Колюмбії ... 7-8—19
М. К. — Четверта Шекспірівська сесія ... — 2
В. Гриба — Виставка пейсажів мистця О. Заставного ... 10—20
Новинки з Централі Союзу Українок ... 10—21
Ф. П. — Успішний виступ Українського Драматичного гуртка в Сейнт Джонс ... 11—10
Галина Мельник-Марко — Про Збори Пров. Жіночої Ради ... 12—13
Ювілейні святкування журнала ... 12—18

Суспільно-громадські

К. Теличко — Роковини української державности 1— 5
На захист потоптаних прав ... 2— 2
Кон. комісія — Доповнення складу Централі Союзу ... 2— 3
Д. Черевик — З минулим у майбутнє ... 3— 2
Повідомлення СРСС СКВУ ... 6— 7
Н. К. — Перед новим сезоном громадської активности ... 9— 1
Іванна Зельська — Живе українське слово ... 9— 2
М. Керніцька — Слово з нагоди дня членства ... 10— 1
Важне повідомлення ... 10—11
Новинки з Централі Союзу Українок ... 10—21
Готуємось до відзначення ювіл. року журнала ... 11— 9
Н. К. — Журнал „Промінь" і його 25-ліття ... 12— 1

Ті, що від нас відійшли в 1984

Йосифина Лазарук ... 2—31
Анна Павлюк ... 3—30
Анна Вишневецька ... 3—29
П. Стефанюк ... 3—28
Марія Сенайко ... 4—24
Климентія Грабовська ... 4—24
Варвара Кузьменко ... 5—29
Текля Білоніжка ... 5—29
Стефанія Іванів ... 9—21
Доця Телюк-Вільчинська ... 10—28
Климентина Пасічняк ... 10—29
Ольга Перун ... 10—29
Параска Гуцул ... 10—30
Марія Савчук-Шишковська ... 11—30
Стефанія Музика ... 11—30
Ганка Романчич-Ковальчук ... 12— 2
Катерина Кругляк ... 12—26
Софія Кушнірук ... 12—27
Добр. Меланія Мельничук ... 12—28

З діяльности Провінційних Екзекутив

Г. Сенишин — 44-тий Пров. З'їзд складових організацій СУС Східної Канади ... 2—22
О. Дзюбенко, Г. Загоруйко — Проголошення імпрези 100-ліття жін. руху в Брит. Колюмбії ... 3— 6

Анна Шевель — Семінар Ман. Пров. Екзекутиви 3—21
Марія Цьона і Леся Джарман — Провінційний З'їзд СУК в Саскачевані 5—20
Пані Катерина Волощук — новообрана голова Провінц. Екзекутиви в Саскачевані 5—21
З Провінційного З'їзду в Альберті 7-8—28
Маргарета Ременда — Відзначення 100-річчя українського жіночого руху у Ванкувері 6—25
Анна Шидловська, Настя Чоботар — Окружний З'їзд Союзу Українок в Роза, Ман. 9—21
Дорис Маковська — Повідомлення про З'їзд Пров. Екзекутиви у Саскачевані 10— 2
З'їздовий комітет — Повідомлення про Провінційний З'їзд Союзу Українок в Б. К. 10—25
Пров. Екзекутива Союзу в Манітобі — Повідомлення про окружний з'їзд в Брендоні 10—20
Пров. Екзекутива Союзу в Манітобі — Повідомлення про Пров. З'їзд у Вінніпезі 10—20
В. Мулик-Луцик і А. Шевель — з пров. З'їзду в Манітобі 12—21

Квіти незабутнім

1—14, 2—29—30, 3—31, 4—25—27—28, 6—27, 7-8—29—30, 9—31—32, 10—31, 11—29, 12—25

З домашньої економіки, приписи

Стефанія Кульба

2—32, 3—32, 4—32, 5—32, 6—32, 7-8—32, 9—40, 10—32, 11—23, 12—18

Українська вишивка

2—32, 3—32, 4—22, 5—32, 6—28, 1-8—32, 9—40, 10—32, 11—32, 12—32

З діяльности відділів

Альберта

Келгари — Відділ ім. О. Басараб 2—26
Смокі Лейк — Відділ ім. О. Кобилянської 2—28, 6—21, 9—39
Едмонтон — Відділ Союзу при катедрі св. Івана 2—28, 11—23
Ту Гиллс — Відділ ім. О. Басараб 3—26, 11—21
Вегревил — Відділ ім. Кн. Ольги 4—21, 6—29
Едмонтон — Відділ ім. Кн. Ольги 5—12, 6—23
Едмонтон — Відділ при Церкві Св. Андрея 7-8—26

Брит. Колюмбія

Ванкувер — Відділ ім. Лесі Українки 2—24, 5—30, 7-8—25
Вернон — Відділ ім. Кн. Ольги 4—23, 6—23, 9—38
Чиливек — Відділ ім. Ольги Кобилянської 9—34
Келовна — Відділ ім. С. Стечишин 9—34 10—26
Принц Джордж — Відділ ім. Лесі Українки 11—28

Манітоба

Вінніпеґ — Комітет Українок Канади 5—23
Давфин — Відділ ім. Лесі Українки 6—29
Вінніпеґ — Відділ ім. Лесі Українки 9—36
Мензі — Відділ ім. Л. Українки 9—35
Еетелберт — Відділ ім. Кн. Ольги 9—35
Вінніпеґ — Відділ ім. Кн. Ольги 9—38
Овкбирн — Відділ ім. Л. Українки 9—39
Сенді Лейк — Відділ ім. Л. Українки 10—26

Онтаріо

Лондон — Відділ ім. Кн. Ольги 2—27 6—31
Грімзбі — Відділ ім. Кн. Олги 2—28, 3—25, 6—26, 9—37
Гамільтон — Відділ ім. Лесі Українки 4—18, 7-8—31, 9—25
Оттава — Відділ ім. Лесі Українки 5—24, 7-8—25. 9—35
Виндзор — Відділ ім. Лесі Українки 6—30, 11—22
Ошава — Відділ ім. „Барвінок" 7-8—22
Тандер Бей — Відділ ім. Олени Пчілки 7-8—25, 7—27, 11—26
Лонґ Бренч — Відділ ім. Софії Русової 7-8—24
Торонто — Відділ ім. Кн. Ольги 9—24, 9—36

Саскачеван

Саскатун — Відділ ім. О. Кобилянської 3—23, 6—25, 9—33
Вакав — Відділ ім. О. Басараб 3—26, 9—27
Стінен — Відділ ім. Кн. Ольги 3—27
Гефорд — Відділ ім. О. Басараб 3—27
Нипавин — Відділ ім. О. Басараб 3—27
Йорктон — Відділ ім. Олени Пчілки 5—31, 6—20
Норт Бетлфорд — Відділ ім. Олени Пчілки 6—24, 6—30
Вадіна — Відділ ім. Л. Українки 7-8—31
Ейлишем-Кадет — Відділ ім. Олени Пчілки 9—22
Принц Алберт — Відділ ім. Кн. Ольги 1—25
Стирджес — Відділ ім. Лесі Українки 11—27
Редфілд-Ришард — Відділ ім. Лесі Українки —27
Шіго — Відділ ім. О. Кобилянської 11—28
Мелфорт — Відділ ім. Лесі Українки 5—30

Квебек

Монтреал — Комітет Посвячення Резиденції 5—25
Монтреал —— Відділ ім. Лесі Українки 6—21, 6—23

В ПОДАРУНОК НА РІЗДВО ПІД ЯЛИНКУ ЗАМОВТЕ СОБІ

Збірник для дітей
складала учителька Анна Данилович

У наших садочках та початкових Українських клясах бракує матеріялів, які давали б щось нове, цікаве і привабливе, що підходило б до кожної дитини згідно з її здібностями.

Саме цей ЗБІРНИК є дуже відповідний і гарно та дбайливо опрацьований й ілюстрований. На його зміст складаються коротенькі вірші, розповіді, пісні з нотами на різні дитячі свята.

Вживаючи цей ЗБІРНИК, дитина зможе вивчати напам'ять легенькі вірші. Змалку співати пісні і брати участь у забавах.

Ціна 8.00 дол. з пересилкою.

Замовляти в Централі Союзу Українок Канади:

Ukrainian Women's Association of Canada
612 — 24th Street East
Saskatoon, Saskatchewan
S7K 0L1

Довкола дому

Стефанія Кульба

ТРАДИЦІЙНА СВЯТА ВЕЧЕРЯ

Кожна культурна українська родина шанує свої святкові звичаї. Є родини, в яких молоді господині у другому поколінні роджені в Канаді, але дуже точно зберігають всі святочні ритуали, які надають такої небувало поваги, такого святочного тону. Цих звичаїв вони навчилися від своїх матерів.

Кожний культурний нарід має свої святкові звичаї і шанує їх. Про наші різдвяні звичаї багато гарного пишуть англомовні часописи, бо знають їх культурну вартість, висвітлюють їх і на телевізії, а коляди наших хорів лунають з багатьох радіостанцій.

Тимбільше нам треба зберігати їх і передавати їх такими, як ми навчилися від наших мамів.

Найголовнішим у нас є Святий Вечір, свята вечеря, яка складається з 12 страв і виконується при тім відповідні ритуали, витворені нашими предками впродовж століть.

Ось такі, приблизно, страви повинні бути на святочному столі у Святий Вечір.

Кутя-варена, пшениця з медом і маком
Борщ з грибами і вушками
Студенець з риби
Губи варені
Вареники — з капустою, бараболею, сливками або маком
Фасоля
Біб
Голубці з гречаних круп або рижу
Смажена, або печена риба
Пампушки
Печені пироги
Узвар — варені сушені овочі.

Подаємо кілька приписів на Святу Вечерю.

— — —

Кутя (на шість осіб)

В крамницях всюди тепер продається готова пшениця на кутю.

Один фунт пшениці виполоскати добре, щоб вода була чиста, заляти зимною водою і варити.

Коли закіпає, зібрати шуму і додати дрібку соли. Мішати час від часу, коли вариться і доливати кип'ячою водою, коли викіпає. Коли починає розкіпати, накрити і поставити в мірно огріту піч на пів години.

Змелений на машинці мак розвести медом і додати до куті як кому смакує. Можна додати також дрібно січених горіхів.

— — —

Риба печена - начинена

Справити малого свіжого щупака. Посолити, нехай постоїть 1 годину. Шкірку обрубати легенько навкруг голови. Уважно зняти — подібно, як зайця — маленьким ножиком, лише щоб не подерти шкірки. При хвості відрубати й поставити в воду. Голову відтяти. Відділити м'ясо від костей.

Начинка: М'ясо посікти на дрібно, додати одну посічену цибулю, половину горнятка стертого хліба, соли й перцю, одну столову ложку оливи і ложку муки. Все добре замішати. Начиняти шкірку й зашити з обох кінців. Всунути в повільну піч, і нехай печеться пів години.

Горячого щупака видавати на стіл.

— — —

TRADITIONAL KOLACH

Це припис в англійській мові з книжки "Cooking Ukrainian Style" видання відділу Союзу у Ванкувері.

Ред.

1 teaspoon sugar, ½ cup lukewarm water, 1 pkg. yeast, 2½ cups lukewarm water, 4 eggs (beaten), 1 tablespoon salt, 3 tablespoons sugar, 3 tablespoons oil, 8½ cups flour.

Dissolve the sugar in lukewarm water and sprinkle yeast over it. Let stand for 10 minutes. Combine the softened yeast with lukewarm water, beaten eggs, salt, sugar and oil. Mix in the flour and knead until it is smooth and elastic. The dough should be just a little stiffer than for bread. Cover, let rise in a warm place until double in bulk. Punch down and let rise again.

This recipe will make 2 round kolachi Divide the dough into 4 equal portions and shape each portion as directed below.

Grease well a round pan 9¼ by 2 inches. Take one portion of the dough and divide it into 5 equal parts. Roll out 3 parts about 36 inches long with thickness twice the size of a pencil. Braid these 3 lengths. Join ends and place in a pan leaving a one inch space around the edge of the pan. Now take the other 2 parts and roll in the same manner as above. Take these 2 lengths and entwine, starting at the centre and working from left to right. Now turn your entwined length around and repeat. Join ends and place in the pan in the one inch space next to the braid. This makes the base for the kolach.

Take the second portion and make 6 equal pieces of dough, roll out each piece to about 38 inches long with the same thickness as above. Now take 2 lengths and entwine, starting at the centre working from left to right. Turn and repeat. Using the remaining 4 lengths, repeat the entwining by two as above. Now you have 3 entwined lengths. Starting at centre and working from left to right take the 2 entwined lengths that are on the left and cross them over onto the length that is on the right. Repeat until that half is entwined. Turn and repeat.

Neatly join the entwined length and place on top of the base already in the pan, making sure that the length is placed in an even circle. Press down lightly so it would stick to the base.

Put in a warm place to rise until almost double in size. Glaze it with a beaten egg and bake at 350°F for 45 minutes or until golden in color.

Work the other two portions as directed above to make the second kolach.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „ПРОМЕНЯ"

В. Кушнірук, Винярд, Саск. — з приводу похорону дружини С. Кушнірук (допис на ст.)	$200.00
Відділу Союзу Українок при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні	100.00
Відділ Союзу Українок при Катедрі Пров. Трійці у Вінніпезі	100.00
Зоря Джексон, Оттава, з нагоди ювілею 50-ліття подружжя батьків, п-ва Луциків	100.00
Зеновія Дробот, Бюкенен, Саск. — з прощального вечора в честь п-ва Ю. Талпашів	100.00
Марія Вахна, Виндзор — з приводу похорону чоловіка Володимира Вахни	70.00
Добр. Галя Зузак, Вакав — з нагоди вшанування пані Гишки	50.00
П-во Омелян і Марія Маленькі, Канора, Саск. — з нагоди ювілею свого подружжя	50.00
Мих. Романюк, Ванкувер	14.00
Надя Чабанюк, Келовна	13.00
Анна Шелет, Келовна, Б. К.	13.00
Анна Гузей, Вінніпеґ	10.00
Стефанія Троян, Чиливек	10.00
М. Глек, Скарборо, Онт.	10.00
Добр. Катерина Бублик, Торонто	10.00
Текля Візнюра, Торглид, Альберта	10.00
Марія Петрусенко, Чатам, Онт.	8.00
Елен Романюк, Едмонтон	8.00
Марія Буряк, Бімзвил, Онт.	8.00
А. Бойків, Келґари	8.00
А. Курчаба, Вінніпеґ	8.00
Марія Гриценко, Ванкувер	8.00
О. Лукіянчук, Едмонтон	6.00
Емілія Слюзар, Лонон, Онт.	6.00
О. Лабюк, Принц Альберт, Саск.	6.00
Віра Єренюк, Едмонтон	6.00
П. Архутич, Содбури	6.00
Марія Качур — Бімзвил	6.00
Анна Ткачук, Келґари, Альберта	5.00
Леонід Гречко, Філадельфія, США	5.00
Йосиф Савчук, Монтреал	3.00
Добр. Критюк, Лондон, Онт.	3.00
Мині Котик, Давфин, Ман.	3.00
Катерина Сосницька, Монтреал	3.00

НЕОБХІДНЕ ДЛЯ ШКОЛИ
Український виховальний співанник для дітей

СВІТАНОК

Видання Української Двомовної Асоціяції в Едмонтоні.
З нотами і рисунками.
Видано на гарному папері,
в тверд. обкладинці, стор. 115.
Ціна: $7.50
Замовляйте в Союзі Українок Канади на адресу:
UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION
#612 24th St. East
Saskatoon, Sask. S7K 0L1

НОВІ КНИЖКИ

ЩОЙНО ВИЙШЛИ З ДРУКУ
НАРИСИ З ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ
Комплет у трьох томах.
ДВОМОВНЕ

Автори:
С. Стечишин — Постаті з історії України
Н. Когуська — Постаті з літератури
С. Єременко — Постаті з музики
В. Ревуцький — Про театральне мистецтво
І. Кейван — Образотворче мистецтво

Переклали на англійську мову:
Орися Прокопів і Леона Фарина Бриджес
Видав Союз Українок Канади з присвятою
100-ЛІТТЮ ЖІНОЧОГО РУХУ

Ціна всіх трьох томів з пересилкою $20.00.
Продається лише в комплеті 3 книжок.
Замовлення разом з грішми висилати на адресу:
UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
Saskatoon, Saskatchewan
S7K 0L1

Ви можете набути тут
ПОЕТИКУ ЛЕСІ УКРАЇНКИ
і її АФОРИЗМИ
Антонини Горохович

Видання Інституту Дослідів Волині.
Це для тих, що хочуть пізнати глибинну творчість поезії Лесі Українки
Видання і зовнішно дуже гарне, в білій твердій полотняній оправі з золотими витисками.
Стор. 144. Ціна $8.50 з пересилкою.
Замовляти:
UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
Saskatoon, Saskatchewan
S7K 0L1

P V-41
DOBROWOLSKY MRS A
12845-99 AVE
NORTH SURREY B C
V3T 1E6
JAN 85
VOM

ISSN 0380-2140

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	$ .25
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки Українки, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	.10
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня народження Лесі Українки	2.00
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
П'єса, „За нами, сестри!" — Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	3.00
Програма для садочків, С. Маґус	3.00
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	3.00
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	1.00
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	10.00
50-річчя здобуття громадських прав укр. жінки, Г. Янішевська	.75
Статут Союзу Українок Канади	.25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК	7.50
Три сильветки, Л. Білецький	1.00
Українські коляди, С. Яременко	.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	2.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	5.00
Я вернуся, О. Крамар	.50
Симон Петлюра, Український Вільний Університет	13.25
Ходить сон коло вікон, Рада Української Школи	2.00
На пошану Лесі Українки	8.00
Чверть століття (м'яка обкладинка), Н. Когуська	3.00
Чверть століття (тверда обкладинка), Н. Когуська	5.00
Дивись, слухай, говори, С. Василишин К1 і К2 — К3	2.50 3.00
Золотий черевичок, Прот. С. П. Симчич	3.50
На пошану Лесі Українки (збірник), Б. Стебельський	8.00
Релігійні пісні для дітей й молоді, Петро Пауш	3.00
Канадіяна, Союз	12.00
Писанка, Головний Музей	7.00
Великдень, Ф. Пелех	7.00
Канадська Спадщина, О. Войценко	.50
Сувенір, наключник, зелений, червоний синій	.50
Українське вишиття — взори і стіби, Союз	12.00
Пісні мого серця, Дарія Могилянка	5.00
Думки летять на Україну, Дарія Могилянка	5.00
Як ваші діти ростуть — чому не подбати про добру денну опіку	.25
Прапори (нові)	25.00
Портрет Лесі Українки	2.00
Картки на листи з ковертами, з смолоскипом (12)	2.00
Прапорчики, на ньому смолоскип, тризуб, кленовий листок	1.00
Смолоскип — відзнака Союзу Українок Канади	17.00
Срібні ложечки з смолоскипом	12.00
Грамоти — 25-ліття (1.50), 50-ліття (2.75), досягнення (2.00)	
Серветки (доз.) 12	1.25
Свята Православної Церкви — прот. д-р І. Стус	6.00

ДОДАЙТЕ 15% НА ОПЛАТУ ПОШТИ!
А 5% ПРОВІНЦІЙНИЙ ПОДАТОК!

ПИШІТЬ ДО:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East,
SASKATOON, SASKATCHEWAN
S7K 0L1

НОВА ДВОМОВНА КНИЖКА

СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

Прот. д-р Іван Стус

Переклад на англійську мову — Л. Фарини Бриджес

Вже вийшла з друку і продається давно очікувана двомовна книжка **„Свята Православної Церкви"** необхідна для кожної української родини.

Наші релігійні свята дуже близько пов'язані з побутом, звичаями, традиціями в родині. Автор оповідає про 32 релігійних свят у році дуже цікаво, мова щира, а для тих, що не володіють рідною мовою, той самий зміст англійською мовою.

Цю працю видав Союз Українок Канади з Фундації ім. Наталі Кобринської. Ціна книжки з пересилкою $6.50. Замовляти на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
#612 24th St. East
Saskatoon, Sask. S7K 0L1